HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 1/2016 Cena $ 2.50 JANUARY 201

Kostel blahoslavené Juliány v Brtnici

Náš milý Otec Odilo Crkva, český benediktin v klášteře sv. Prokopa v Lisle, který byl v září loňského roku povolán do věčnost, pocházel z Brtnice. Jeho rodáci nám poslali povídání o jejich klášterním kostele.

Město Brtnice se nachází asi 15 kilometrů východně od Jihlavy na Českomoravské vysočině na pomezí mezi Čechami a Moravou. První písemná zmínka o Brtnici pochází z roku 1234, ale vesnice byla pravděpodobně založena již ve 12. století. Po několikeré změně majitele se Brtnice na dalších více než 300 let stala majetkem lomnické větve Valdštejnů. Po bitvě na Bílé hoře získal panství benátský rod Collaltů a držel je až do roku 1947, kdy bylo zkonfiskováno státem. Další etapa rozvoje následuje od roku 1980, kdy se Brtnice stala střediskovou obcí okresu Jihlava v kraji Vysočina.

Po bitvě na Bílé hoře 1620 převzali brtnické panství po luteránských Valdštejnech katoličtí Collaltové. Aby své protestantské poddané obrátil ke katolické víře, povolal hrabě Rombald Collalto do Brtnice nejprve jezuity a od roku 1626 se vedlo jednání o zřízení kláštera pro bratry řádu sv. Františka z Pauly. Jeden z pouhých dvou paulánských konventů na Moravě (druhý byl na Vranově u Brna) měl převzít luteránský kostel sv. Matouše, ke kterému se donátor zavázal přistavět klášter pro předpokládaných dvanáct řeholníků. Za manžela, který byl často na vojenských výpravách vedla praktickou správu panství i výstavbu paulánského konventu jeho manželka Bianca Polyxena z Thurnu. Základní kámen byl slavnostně položen 22. srpna 1629. Autorem projektu byl významný vídeňaký architekt Ital Giovanni Pieroni, stavbu vedl jiný Ital Giovanni Petruzzi. Původně měl být klášter postaven v dolní části obce, pro nevyhovující podloží byl roku 1636 přeložen do dominantní polohy poblíž zámku. Do komplexu byl začleněn původně renesanční evangelický zámecký kostel sv. Matouše z konce 16. století. Po přestavbě byl zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie a bratři Paulán sem byli uvedeni v roce 1641. Později byl klášter několikrát poškozen požáry a roku 1784 byl reformami císaře Josefa II. zrušen a jeho budovy byly náboženským fondem rozprodány. V kostele bylo zřízeno skladiště a v klášterních budovách textilní manufaktura, vyrábějící potištěné látky. Zároveň zde zřídili i dětský domov pro chudé dívky, které pak v manufaktuře pracovaly. Později byl klášter využíván jako skladiště a nakonec upraven k obytným účelům. Roku 1831 byl kostel obnoven a vrácen náboženským účelům.

Stavitelem původní evangelické modlitebny zasvěcené sv. Matoušovi byl v roce 1588 Hynek Brtnický z Valdštejna. Byla stavěna v renesančních formách, ve kterých se ještě uplatňovaly gotické prvky jak byl systém opěráků a kružby oken. Původní kaple byla obdélná jednolodní sálová stavba s trojbokým závěrem zaklenutá čtyřmi poli křížové klenby z cihlových tvarovek. Po převzetí panství Collalty původní Pieroniho návrh počítal s přestavbou tohoto kostela na rodovou hrobku a měl být přetvořen v rotundu s půlkruhovou apsidou. Po přeložení paulánského kláštera z města na hradní návrší se kostel stal klášterním svatostánkem. Loď byla rozšířena o dvě čtvercové boční kaple zaklenuté osmidílnou kupolí a bohatě zdobené štukami. Kostel díky nim získal půdorys ve tvaru kříže. Po stranách valenou klenbou nově zaklenutého presbytáře byly vestavěny boční sakristie s oratořemi v patře, loď byla na západní straně prodloužena a zakončena hranolovou věží s předsíňovým ochozem zaklenutým křížovými klenbami. Klášter Paulánů byl jednoduchá barokní budova postavená kolem čtvercového nádvoří s arkádami. Po zrušení kláštera byla budova stavebně upravena a arkády byly zazděny. Dnes slouží jako obytný dům.

Když byl kostel roku 1831 opět obnoven byl zasvěcen sv. Karlu Boromejskému a blahoslavené Juliáně z rodu Collalto. Ta byla perlou italského šlechtického rodu Collalto et San Salvatore, který získal brtnické panství v době pobělohorské a vedle něho mu patřil na Moravě například zámek Uherčice na Znojemsku.

Patronka brtnického kostela blahoslavená Juliána se narodila v sídle šlechtického rodu Collalto, které je nyní součástí obce Susegna provincie Treviso v severní Itálii, v roce 1186. Jejími rodiči byli hrabě Rambaldo VI. a hraběnka Joan z Sant'Angelo. Od narození byla vychována v křesťanském duchu. Ve velmi mladém věku, v pouhých 12 letech vstoupila k sestrám benediktinského řádu Salaeola Santa Margarita. V řádu prožila celých 64 let a stala se abatyší jejich kláštera. Zemřela ve věku 76 let 1.září 1262 v Benátkách. V posledních letech života trpěla silnými bolestmi hlavy. Bývá proto považována za patronku nemocných trpících migrénou. Blahořečena byla papežem Benediktem XIV 30. května 1753. V roce 1914 přivezli Collaltové z Itálie do Brtnice relikviář s jejími ostatky, které jsou zde uchovávány dodnes.

Průvodce kostela Blahoslavené Juliány v Brtnici o ní píše: „Tato světice ze šlechtického rodu, přináší svit italského slunce na Českomoravskou vysočinu. Žila ve 13.století v Itálii, založila a vedla klášter, byla tedy mimořádnou osobností: obstála jako žena ve středověkém prostředí. Dokázala zvládat svou nemoc – dlouhodobé bolesti hlavy. V čem nám drží z nebe palce? V zachovávání vnímavého nitra, neboť Juliána byla mystička. Ve zvládání chaosu, který často máme ve své hlavě i svých životech. V udržení našich rodin, nebnoť byla po staletí zástitou svého rodu."

Kostel bl. Juliány je dnes v Brtnici kostelem filiálním, konají se zde svatby, poutní a příležitostné bohoslužby. Oblibě se těší koncerty a výstavy uměleckých děl, pro veřejnost se připravuje otevření vyhlídky z kostelní věže.

Zaslala Anna Láterová
Brtnice, Česká republika

Foto na titulní straně:
Letecký pohled na bývalý klášter Paulánů s kostelem bl. Juliány Collatové v Brtnici

Hymnus Svatého roku milosrdenství

Misericordes sicut Pater

Díky vzdávejme Otci, že je dobrý
In aeternum misericordia eius
Utvořil svět a moudře stvořil zemi
In aeternum misericordia eius
On vede svůj národ cestami dějin
In aeternum misericordia eius
On odpouští a vítá své děti
In aeternum misericordia eius

Misericordes sicut Pater

Díky vzdávejme Synu, který je světlem národů
In aeternum misericordia eius
On nás miluje srdcem z masa a krve
In aeternum misericordia eius
Od něj vše dostáváme a jemu vše darujeme
In aeternum misericordia eius
Srdce otvírá těm, kdo mají hlad a žízeň
In aeternum misericordia eius

Misericordes sicut Pater

Prosme též Ducha o sedm svatých darů
In aeternum misericordia eius
Pramen je všeho dobra, přelahodná útěcha
In aeternum misericordia eius
On nám dává sílu, předávejme ji bližním
In aeternum misericordia eius
On je láska, nad ničím nezoufá a všechno vydrží
In aeternum misericordia eius

Misericordes sicut Pater

Prosme o pokoj od Boha, dárce všeho pokoje
In aeternum misericordia eius
Země očekává radostnou zvěst o Králi
In aeternum misericordia eius
Radost a odpuštění v srdci maličkých
In aeternum misericordia eius
A budou nová nebesa i nová země
In aeternum misericordia eius

Misericordes sicut Pater

Překlad latinských veršů:
Misericordes sicut Pater - Milosrdní jako Otec
In aeternum misericordia eius - Jeho milosrdenství trvá navěky

Logo Svatého roku milosrdenství

Motto, jež je převzato z Lukášova evangelia (*„Milosrdní jako Otec"* - Lk 6,36), předkládá prožívání milosrdenství podle příkladu Otce, jenž vyžaduje, abychom neposuzovali a neodsuzovali, ale abychom odpouště a lásku i odpuštění darovali bez míry (srov. Lk 6,37-38). Logo je dílen otce Marko Ivana Rupnika SJ. Je to obraz, který je velmi drahý starověké církvi, neboť znázorňuje Kristovu lásku završující tajemství jeho vtělen vykoupením. Představuje Syna Božího, jenž bere na svá ramena zblou dílého člověka. Vyobrazení je provedeno tak, že nechává vystoupi Dobrého pastýře, jak se v hloubi dotýká lidského těla, a činí tak s láskou která člověku mění život. Nemůže dále uniknout jeden detail: Dobrý pastý s krajním milosrdenstvím na sebe bere lidství, ale jeho oči se prolínají s očima člověka. Kristus se dívá pohledem Adamovým a Adam pohledem Kristovým. Každý člověk tak v Kristu odkrývá své lidství a budoucnost, jež ho očekává. Vyobrazení je umístěno uvnitř mandorly, která je také drahá starověké i středověké ikonografii; připomíná, že v Kristu jsou společně přítomny obě přirozenosti, božská i lidská. Tři soustředné ovály v barvách které se směrem k vnějšku postupně rozjasňují, naznačují Kristovo jednání, jímž vyvádí člověka z noci hříchu a smrti. Z druhé strany hloubka barvy s temnějším odstínem zase připomíná neproniknutelnost Otcovy lásky, která odpouští všechno.

Slovo Ježíše Krista k Svatému roku milosrdenství

Milujte své nepřátele. Dobře čiňte těm, kteří vás nenávidí.
Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují.
A vaše odměna bude hojná: budete syny Nejvyššího,
neboť on je dobrý k nevděčným i zlým.
Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.
Evangelium sv. Lukáše kapitola 6.

LITURGICKÁ ČTENÍ

Svátek Křtu Páně - 10. ledna 2016

1. ČTENÍ - Iz 40, 1-5.9-11

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Těšte, těšte můj národ - praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: „Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná: Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uzří, že mluvila Hospodinova ústa.“ Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni svůj hlas a neboj se; řekni judským městům: „Hle, váš Bůh!“ Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede.

2. ČTENÍ - Tit 2, 11-14; 3, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků. Projevila se dobrota Boha, našeho spasitele, a jeho láska k lidem; ne snad proto, že my jsme vykonali něco dobrého, ale ze svého milosrdenství nás spasil v koupeli znovuzrození a obnovení Duchem svatým. Toho na nás vylil v hojnosti skrze našeho spasitele Ježíše Krista, abychom - ospravedlnění jeho milostí - dostali jako dědictví vytoužený věčný život.

EVANGELIUM - Lk 3, 15-16.21-22

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim všem na to řekl: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánků. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“ Když se všechen lid dával pokřtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe, Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“

2. neděle v mezidobí - 17. ledna 2016

1.ČTENÍ - Iz 62, 1-5

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Kvůli Sionu neumlknu, kvůli Jeruzalému neutichnu, dokud jeho spravedlnost nevzejde jak světlo, dokud se jeho spása nerozhoří jak pochodeň. Tu národy uvidí tvou spravedlnost a všichni králové tvou slávu. Obdaří tě novým jménem, které určí Hospodinova ústa. Budeš nádhernou korunou v Hospodinově ruce, královskou čelenkou v dlani svého Boha. Nebudeš se již nazývat „Opuštěná“ a tvá zem „Osamělá“. Tvým jménem bude „Mé zalíbení je v ní“ a jméno tvé země „V manželství daná“, neboť si v tobě zalíbil Hospodin a tvá země dostane muže. Jako se jinoch snoubí s pannou, tak se s tebou zasnoubí tvoji synové. Jako se raduje z nevěsty ženich, tak se tvůj Bůh zaraduje z tebe.

2.ČTENÍ - 1 Kor 12, 4-11

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly. Ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jednomu totiž Duch dává dar moudrosti, jinému zas tentýž Duch poskytuje poznání, jinému se opět dostává víry od téhož Ducha, jiný zase má od téhož Ducha dar uzdravovat, jiný konat zázračné skutky, jiný promlouvat pod vlivem vnuknutí, jinému zase je dáno, aby dovedl rozeznávat, jakým duchem se co nese, jiný může mluvit rozličnými neznámými jazyky a jiný zase má dar, aby uměl vykládat, co tím jazykem bylo řečeno. To všechno působí jeden a týž Duch. On vhodně přiděluje každému zvlášť, jak chce.

EVANGELIUM - Jan 2, 1-12

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Došlo víno, a proto řekla matka Ježíšovi: „Už nemají víno.“ Ježíš jí odpověděl: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina.“ Jeho matka řekla služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Stálo tam šest kamenných džbánů na vodu, určených k očišťování předepsanému u židů, a každý džbán byl na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte džbány vodou!“ Naplnili je až po okraj. A nařídil jim: „Teď naberte a doneste správci svatby!“ Donesli, a jakmile správce svatby okusil vodu proměněnou ve víno - nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří čerpali vodu, to věděli - zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk předkládá nejdříve dobré víno, a teprve až se hosté podnapijí, víno horší; ale ty jsi uchoval dobré víno až do této chvíle.“ To byl v galilejské Káně počátek znamení, která Ježíš učinil; tím zjevil svou slávu, a jeho učedníci v něj uvěřili. Potom se odebral se svou matkou, se svými příbuznými a učedníky do Kafarnaa, ale zdrželi se tam jen několik dní.

3. neděle v mezidobí - 24. ledna 2016

1. ČTENÍ - Neh 8, 2-4a.5-6.8-10

Čtení z knihy Nehemiášovy.

Kněz Ezdráš přinesl Zákon před shromážděné muže i ženy a všechny, kdo byli schopni rozumět. Bylo to prvního dne sedmého měsíce. Četl z něho na prostranství před Vodní bránou od svítání do poledne před muži a ženami a přede všemi, kdo byli schopni rozumět. Všichni poslouchali knihu Zákona s napětím. Ezdráš, znalec Písma, stál na dřevěném výstupku, který pro ten účel zhotovili. Otevřel knihu před očima všeho lidu - stál totiž výše než

všichni lidé - a když ji otevřel, všechen lid povstal. Ezdráš velebil Hospodina, velikého Boha, a všechen lid odpověděl se zdvižených rukama: „Amen, Amen!“ Vrhli se na kolena a klaněli se Hospodinu až k zemi. Četlo se v knize Božího zákona, předkládali a vykládali ho, a tak pochopili, co se četlo. Místodržitel Nehemiáš a znalec Písma a kněz Ezdráš i levité, kteří poučovali lid, řekli všemu lidu: „Dnešní den je zasvěcen Hospodinu, vašemu Bohu, nebuďte smutní a neplačte!“ Všechen lid totiž plakal, když slyšeli slova Zákona. Ezdráš jim řekl: „Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje a posílejte výslužky těm, kteří si nemohli nic připravit, neboť tento den je zasvěcen našemu Pánu. Nebuďte zarmouceni, neboť radost z Hospodina je vaše síla!“

2. ČTENÍ - 1 Kor 12, 12-30

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo - ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní - všichni jsme byli napojeni jedním Duchem. Ani tělo se přece neskládá z jednoho údu, ale z mnoha. Kdyby řekla noha: „Nejsem ruka, a proto nepatřím k tělu,“ proto ještě k tělu patří! A kdyby řeklo ucho: „Nejsem oko, a proto k tělu nepatřím,“ proto ještě k tělu patří! Kdyby bylo celé tělo jenom oko, kde by byl sluch? Kdyby bylo celé tělo jenom sluch, kde by byl čich? Takto však umístil Bůh každý z údů v těle, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jeden úd, kam by se podělo tělo? Takto však je sice mnoho údů, ale jenom jedno tělo. Oko tedy nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“, nebo zase hlava nohám: „Nepotřebuji vás!“ Spíše naopak: tělesné údy zdánlivě nejslabší jsou nejpotřebnější. A zrovna těm údům, které na těle pokládáme za méně ušlechtilé, právě těm v oblékání projevujeme větší pečlivost a údy, za které se stydíme, tím slušněji se zakrývají, kdežto údy ušlechtilé takové ohledy nepotřebují. Bůh sestavil tělo tak, že se údům podřadnějším věnuje větší pečlivost, aby nenastal v těle nepořádek, ale aby se údy vzájemně starały jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd vyznamenán, všechny ostatní údy se s ním radují. Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd. Bůh ustanovil, aby v církvi jedni byli misionáři, druzí proroky, třetí učiteli. Někteří dále mají moc dělat zázraky, jiní dar uzdravovat, pomáhat, řídit, mluvit rozličnými jazyky. Jsou snad všichni misionáři? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učiteli? Mají všichni moc dělat zázraky? Mají všichni moc uzdravovat? Mluví všichni jazyky? Umějí všichni ty řeči v neznámém jazyku pronesené vykládat?

EVANGELIUM - Lk 1,1-4: 4.14-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Už mnoho lidí se pokusilo sepsat vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a služebníky slova. A tak, když jsem všechno od začátku důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Teofile, uspořádaně vypíšu, aby ses tak mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, v které jsi byl vyučen. Když se Ježíš vrátil v síle Ducha do Galileje, pověst o něm se roznesla po celém kraji. Učil v jejich synagogách a všichni ho velmi chválili. Ježíš přišel do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal z Písma. Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a nalezl místo, kde stálo: 'Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.' Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkovi a usedl. A všichni v synagoze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“

4. neděle v mezidobí - 31. ledna 2016

1.ČTENÍ - Jer 1, 4-5.17-19

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Za krále Jošijáha mě Hospodin oslovil: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě, prorokem pro národy jsem tě ustanovil. Přepásej svá bedra, vstaň a mluv k nim vše, co ti přikážu. Nelekej se jich, abych tě nezbavil odvahy před nimi. Já totiž dnes udělám z tebe opevněné město, železný sloup a bronzovou zeď proti celé říši, proti judským králům a jejím knížatům, proti jejím kněžím i lidu země. Budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě, neboť já budu s tebou - praví Hospodin - abych tě vysvobodil.“

2.ČTENÍ - 1 Kor 12, 31 – 13,13

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Usilujte o dary lepší. A teď vám chci ukázat ještě mnohem vzácnější cestu. Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jak znějící kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládal všecko, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic. A kdybych rozdal všechno co mám, a pro druhého do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje. Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Láska všecko omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všecko vydrží. Láska nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kusé je všecko naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné. Když jsem byl dítětem, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě. Když se však ze mě stal muž, všecko dětské jsem odložil. Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tváří v tvář. Nyní poznávám věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně, jak Bůh poznává mne. Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska.

EVANGELIUM - Lk 4, 21-30

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš promluvil v synagóze: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: „Není to syn Josefův?“ Řekl jim: „Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau.“ Dále řekl: „Amen. Pravím vám: Žádný prorok není vítaný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal veliký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Náman ze Sýrie.“ Když to slyšeli, všichni v synagóze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. prosince 2015

Politické události

Kalousek se stal předsedou TOP 09. Kritizoval Babiše i Zemana

Očekávané změny ve vedení má za sebou nejsilnější opoziční strana TOP 09. O víkendu 28. a 29. listopadu o nich rozhodl čtvrtý celostátní sjezd. Jediného kandidáta na post stranického lídra – Miroslava Kalouska – zvolili delegáti více než 80% většinou 148 ze 171 hlasů. Sám bývalý předseda Karel Schwarzenberg ho doporučil jako svého nástupce. Kalousek se ve svém kandidátském projevu tvrdě opřel do všech, kteří podle něj ohrožují demokratický vývoj České republiky. Pro jeho zachování je údajně ochoten spolupracovat s kýmkoli, kdo s ním tento cíl sdílí, tedy i s ČSSD. Karel Schwarzenberg bude se stranou nadále spojen funkcí čestného předsedy, zároveň zůstane členem předsednictva s hlasem rozhodujícím. Navíc bude formovat zahraniční politiku strany. TOP 09 si vybrala také prvního místopředsedu a čtyři řadové místopředsedy. K jejich zvolení stačilo jedno kolo voleb. Post prvního místopředsedy získal poslanec Marek Ženíšek. Místopředsedkyněmi budou nově tři ženy. Delegáti na tyto posty zvolili poslankyně Markétu Adamovou, Helenu Langšádlovou a Jitku Chalánkovou. Trojici žen doplňuje poslanec Leoš Heger, kterého ve volbě podpořilo 96,5 % delegátů. Exministr zdravotnictví dostal tedy nejsilnější mandát ze všech zvolených.

V padesátiminutovém kandidátském projevu mluvil Kalousek o své obavě z eskalující imperiální politiky Moskvy. V otázce zahraniční politiky se také dotkl veřejností velmi diskutovaného tématu migrační krize. Ta podle něj není nijak fatální hrozbou, pokud bude Evropská unie při jejím řešení postupovat jednotně. „Evropa je mnohem silnější, než si myslí Antievropané," konstatoval. Kalousek se ostře vyjádřil i na adresu některých svých konkurentů z české politické scény. Je podle něj třeba zabránit sestavení vlády „generálního ředitele" Andreje Babiše. Právě hnutí ANO, jehož je Babiš předsedou, by mohlo údajně pomocí praktik „korporátního řízení státu" ohrozit dodržování osobních svobod v Česku. Nešetřil ani prezidenta Miloše Zemana. „Čím méně Evropské unie, tím více Moskvy, čím více Moskvy, tím více Zemanů a Babišů a čím více Zemanů a Babišů, tím méně opravdové demokracie," řekl.

Boj o evidenci tržeb pokračuje, opozice opět zablokovala jednání

Pravicová opozice na zasedání Poslanecké sněmovny 27. listopadu zablokovala schvalování návrhu zákona o zavedení elektronické evidence tržeb (EET). Poslanci ODS, TOP 09 a Úsvitu s přednostním právem se čtyři a půl hodiny střídali u řečnického pultu a navrhovali změny v pořadu schůze, aby se na EET vůbec nedostalo, záležitost pak byla odložena na příště. Obstrukce pokračovaly i za dva týdny 11. prosince na mimořádné schůzi. Ani po pětihodinové rozpravě nedokázala vláda prosadit zavedení EET. Opozice tvrdí, že nový systém poškodí drobné živnostníky. Vládní koalice si od jeho zavedení naopak slibuje lepší výběr daní. Rozruch ve sněmovně způsobil fakt, že v 11 hodin předsedající schůze Jaroslava Jermanová (ANO) přerušila projev předsedy ODS Petra Fialy a nechala hlasovat o programu mimořádné schůze, jak to před tím Sněmovna na návrh místopředsedy hnutí ANO Jaroslava Faltýnka stanovila. Fiala se proti tomuto kroku ostře ohradil. „Toto pošlapání parlamentní demokracie nemá po roce 1989 obdoby. Připadal jsem si jako ve Venezuele, ne v České republice s demokratickou tradicí," vyjádřil se na tiskové konferenci ODS. S postupem Jermanové nesouhlasil ani šéf TOP 09 Miroslav Kalousek. „Takovou věc jsem nezažil od roku 1998, kdy jsem ve Sněmovně," řekl podle iDnes.cz. Sám svým projevem vyplnil zbytek času a tři hodiny hovořil o loňském výbuchu muničního skladu ve Vrběticích. Babiš označil Kalouskův projev věnující se zcela jinému tématu za „aroganci a pohrdání parlamentem". Diskuse k evidenci tržeb skončila ve dvě hodiny odpoledne opět bezvýsledně. Poslanci pak pokračovali běžným programem. EET je klíčovým zákonem ministra financí Babiše a vláda ji považuje za svou prioritu. Zákon si klade za cíl omezit šedou ekonomiku a lépe vybírat daně. V první vlně by se jeho zavedení mělo týkat restaurací, hotelů a stravovacích zařízení, následně i firem v oblasti velko- a maloobchodu. V případě uvedení EET do praxe by obchodníci měli povinnost vydat zákazníkům účtenku. Ministerstvo financí se touto koncepcí inspirovalo v zahraničí a slibuje si ročně vybrat až o 12 miliard korun více na DPH. Zákon měl původně začít platit v lednu příštího roku, termín se ale již několikrát odkládal.

Senát schválil Velký pátek jako státní svátek

Velký pátek se od příštího roku stane státním svátkem. Ve středu 2. prosince to nejtěsnější možnou většinou schválil Senát v rámci novely, které již chybí pouze podpis prezidenta Miloše Zemana. „Když chceme hájit křesťanské hodnoty, měli bychom hájit i jejich symboly," řekl v Senátu Jiří Čunek (KDU-ČSL). Proti byla většina senátorského klubu KSČM a SPO a třicet senátorů se hlasování zdrželo. Velký pátek patřil mezi státní svátky i v někdejším Československu, zrušil ho až komunistický režim v roce 1951. Dnes se oficiálně slaví například na Slovensku, v Německu, Rakousku a skandinávských zemích.

Jihokorejská prezidentka poprvé navštívila Česko, zúčastnila se i summitu V4

Prezidentka Korejské republiky Pak Kun-hje zahájila čtyřdenní návštěvu ve středu 2. prosince setkáním s prezidentem Milošem Zemanem. Po vzájemném jednání a jednání delegací obou zemí bylo podepsáno několik memorand, jejichž cílem je usnadnit spolupráci ve vědě, průmyslu, zdravotnictví a kultuře. Odpoledne se Pak spolu se Zemanem zúčastnila česko-korejského podnikatelského fóra, kde mimo jiné řekla, že i díky korejským investicím se České republice daří snižovat nezaměstnanost a

zvyšovat ekonomický růst. Korejská republika nabízí Česku vojenské vrtulníky a firma Doosan Industries má zájem zúčastnit se tendru na dostavbu Temelína, Česká republika by mohla naopak uspět v dodávkách vyspělých technologií, například nanotechnologií. Řekli po jednání Zeman s Pak. Jižní Korea je po Německu a Japonsku třetím největším zahraničním investorem v Česku. Ve čtvrtek Pak Kun-hje s premiérem Bohuslavem Sobotkou podepsali dvouletý akční plán v průmyslu, bezpečnosti, kultuře a politice, čímž potvrdili strategické partnerství, které navázali při Sobotkově návštěvě v Koreji letos v únoru. Jako host se Pak zúčastnila také summitu visegrádské čtyřky (V4). Po historicky prvním zasedání V4 s Jižní Koreou premiéři a korejská prezidentka v memorandu uvedli, že chtějí pracovat na užší ekonomické, obchodní i kulturní spolupráci. „Přijali jsme společné prohlášení a to bude základ pro další budoucí spolupráci. V tomto prohlášení je naše společná vize a také konkrétní opatření, jak této vize dosáhnout. Chtěli bychom udržet dynamiku vzájemného rozvoje na mnoha úrovních," citovala Pak Kun-hje ČTK. Pobyt v Praze zakončila Pak v pátek procházkou po Karlově mostě.

Česko přijme 135 křesťanských uprchlíků z Kurdistánu a Libanonu

Vláda schválila návrh na přemístění 37 uprchlických rodin do České republiky. „Jedná se o příslušníky křesťanské menšiny, kteří se v důsledku agrese Islámského státu v Iráku ocitli ve velmi těžké životní situaci," citoval iDnes.cz premiéra Bohuslava Sobotku. Ministři rozhodnutí o přijetí uprchlíků, kteří pocházejí z oblastí Kurdistánu a Libanonu, oznámili 15. prosince po jednání vlády. Rodiny by měly do Česka přiletět ve třech fázích, od ledna do dubna. Ministerstvo vnitra uvedlo, že první skupina 23 osob dorazí do konce ledna. Mezi vybranými jsou rodiny s dětmi, vdovy a sirotci. Polovina mužů a téměř třetina žen má podle ČTK vyšší vzdělání. Uprchlíci se po příjezdu podrobí přijímacímu procesu. Začnou se učit česky, poté se rozdělí do skupin a v nich se následně přesunou do některých krajských měst. Na přesídlení se budou podílet církevní instituce a nezisková organizace Nadační fond Generace 21, která financuje většinu nákladů na přesun.

Ze Slovenska

Europoslanec KSČM Ransdorf zadržen v Curychu. Chtěl jsem jen prohlášení, brání se

Tři slovenské občany a komunistického europoslance Miloslava Ransdorfa zadržela ve čtvrtek 3. prosince švýcarská policie. Zatčeni byli kvůli pokusu o finanční podvod – údajně chtěli na falešné doklady vybrat v přepočtu 9,45 miliardy Kč – následně však byli propuštěni na svobodu. V neděli Ransdorf vydal tiskové prohlášení, ve kterém tvrdí, že média o celé situaci informovala nepravdivě a k žádnému výběru jakékoliv sumy z banky nedošlo. Švýcarská policie tuto čtveřici ve čtvrtek zadržela kvůli podezření, že se v curyšské bance pokusili o převod vysoké částky peněz na základě dokumentů, které byly falešné - na jednom z dokladů neodpovídalo datum narození, a tak banka odmítla transakci provést. Na Ransdorfovo vyjádření čekalo vedení KSČM do neděle 6. prosince. V něm tvrdí, že chtěl údajně pouze zprostředkovat komunikaci mezi bankou a jejím klientem, označeným v Ransdorfově vyjádření jako V. H., od něhož měl plnou moc. „Dne 3.12. jsem v doprovodu tří slovenských občanů, jejichž iniciály jsou P. G., A. D. a J. H., navštívil Kantonalbank Zürich, abych se pokusil otevřít komunikaci mezi Kantonální bankou Zürich a panem V. H., majitelem významného konta v této bance, s nímž kantonální banka již téměř 10 let nekomunikuje," uvedl v prohlášení. V něm také kategoricky odmítá tvrzení, která se objevila v českých médiích, že by byl majitelem jakéhokoliv účtu v Kantonální bance a že by šlo o jakýkoliv výběr sumy z této banky. Dále v tiskové zprávě popisuje, jak probíhalo jeho zadržení, vyslýchání a následný návrat do České republiky. „Proto, že mám čisté svědomí a ničeho, co by bylo v rozporu se zákonem, jsem se nedopustil, žádám, aby byly zveřejněny, pokud existují, kamerové záznamy mého jednání ve Švýcarské konfederaci v budově Kantonální banky. Z nich se veřejnost dozví, jaká je pravda," uvedl v závěru. V úterý pak Ransdorf na schůzce s vedením KSČM předložil dokumenty údajně vyvracející, že se dopustil trestného činu. Uvedl také, že podcenil sílu švýcarského bankovního sektoru a hodlá očistit své jméno. Na Ransdorfovo osobní vysvětlení čekají také jeho kolegové z levicové frakce EP. V úterý 8. prosince přišel server iDnes.cz se zprávou, že uvedený V. H., za něhož šel europoslanec jednat do banky, by mohl být odsouzený podvodník Vladimír Huněk. Ten podle České televize, která o něm v minulosti odvysílala reportáž v pořadu Na stopě, už dříve sliboval odměnu za pomoc při získání financí ze švýcarského konta ze stejné banky v Curychu. Huněk podle ČT disponoval dokumenty po ženě, která zemřela v roce 2005, a účtem v Kantonalbank Zürich.

Slovensko se postavilo uprchlickým kvótám u Soudního dvora EU

Slovensko ve středu 2. prosince podalo žalobu u Soudního dvora EU na uprchlické kvóty. Premiér Robert Fico tuto informaci potvrdil a vyjádřil se, že kvóty považuje za nesmyslné a technicky nerealizovatelné. Bratislava podle jeho slov požaduje, aby Soudní dvůr prohlásil rozhodnutí o povinných kvótách za neplatné. Na základě schváleného scénáře má Slovensko přijmout 802 migrantů, s tím však jeho vláda nesouhlasí. Premiér Fico argumentuje, že Evropa fungovala vždy na základě jednomyslnosti a nemůže si dovolit, aby fungovala na principu většiny proti menšině. Další zemí, která se rozhodne kvótám postavit, je Maďarsko v čele se svým premiérem Viktorem Orbánem. Podle něj EU může během několika dní dojednat přesídlení 400 až 500 tisíc syrských uprchlíků z území Turecka do Evropy. O kvótách znovu začalo pochybovat i Polsko, a to po vítězství euroskeptické strany Právo a spravedlnost (PiS) v listopadových parlamentních volbách a v souvislosti s pařížskými útoky 13. listopadu. PiS chce přimět ostatní premiéry zemí EU k otevření tématu kvót. Ačkoliv Česko patří k zemím, které otevřeně

proti kvótám vystoupily a hlasovaly proti nim (s Maďarskem, Rumunskem a Slovenskem), česká vláda se rozhodla žalobu nepodávat. Odmítnutí tohoto kroku odůvodnil český premiér Bohuslav Sobotka podle serveru Lidovky.cz takto: „Odmítám, abychom slepě sledovali politiku Slovenska. Máme vlastní zahraniční politiku. Naším cílem není dostat Českou republiku do izolace v rámci Evropské unie."

Ekonomika

Česká republika je kulhajícím tygrem, tvrdí ekonomka Horská

Současný rekordně rychlý růst ekonomiky je nejspíš pouze dočasný, shodli se účastníci semináře, který pořádal Institut Václava Klause. Na diskusi s názvem Boom české ekonomiky – anomálie, nebo trvalý trend? v úterý 1. prosince v Autoklubu ČR v Praze vystoupili ekonomka Helena Horská, analytik Jan Skopeček, poradce ministra financí Aleš Michl a místopředseda Českého statistického úřadu Marek Rojíček. V příčinách tohoto jevu se ale jejich pohledy rozcházejí. Jako první promluvila hlavní ekonomka Raiffeisenbank Helena Horská, podle níž je letošní rok s více než 4% růstem pro českou ekonomiku výjimečný a další už tak úspěšné nebudou. Mezi důležité faktory zlepšující se situace podle ní patří například nízké ceny ropy, stabilní kurz české měny či vzrůstající spotřeba domácností. „Prohlašování se za ekonomického tygra Evropské unie je ale přehnané. Jsme tygrem s hendikepem, který kulhá na jednu nohu. Tento růst by v dalších letech neměl pokračovat," uzavřela řeč. Ekonomický analytik Institutu Václava Klause Jan Skopeček vyjádřil nespokojenost s názory o kladném působení migrační krize na ekonomiku: „Irituje mě, když slyším, že migrační krize má pozitivní vliv." I podle něj je současný stav pouze dočasný, kritizuje též umělé oslabení koruny Českou národní bankou. „Snižuje motivaci pro české podnikatele," prohlásil. S jeho názorem se ztotožnil i poradce ministra financí Aleš Michl, podle kterého je česká ekonomika ve zvláštním stavu a v oběhu je příliš mnoho peněz. V roce 2015 působí všechny složky poptávky pozitivně. Rovnováha je podle místopředsedy Českého statistického úřadu Marka Rojíčka hlavním důvodem kvalitního chodu české ekonomiky. „Dominantní vliv na dynamiku růstu má stále průmysl, ale pozitivně přispívají všechny výrobní sektory, což v minulosti nebylo standardem," řekl.

Poslanci schválili státní rozpočet, přidali vysokým školám i důchodcům

Ve středu 9. prosince Poslanecká sněmovna schválila konečné znění zákona o státním rozpočtu pro rok 2016. Podpořilo ho 102 přítomných koaličních poslanců a dva opoziční. Zbytek opozičních politiků hlasoval proti. Základní podobu rozpočtu poslanci odsouhlasili již v říjnu. V závěrečném čtení se prosadily pouze dílčí změny. Sněmovna schválila rozpočet se 70 miliardovým deficitem a s výdaji 1,251 bilionu korun. „Už je trošku líp," řekl podle iDnes.cz po hlasování ministr financí Andrej Babiš. Aby byl zákon o rozpočtu platný, musí ho ještě podepsat prezident Miloš Zeman. Ten podle serveru Lidovky.cz k rozpočtu již dříve řekl: „Ptáte-li se, zda rozpočet podepíši, tak v té struktuře, jak byl navržen, bude-li zachován poměr mezi růstem investic, spotřebou domácností a spotřebou vlády a onen deficit 70 miliard korun, tak ho zcela jistě podepíši." Mandatorní výdaje by měly v roce 2016 činit 56,6 % celkových výdajů, což je asi 708 miliard korun. Z nich půjde například 400,7 miliardy korun na důchody. Navíc pak v rámci nového přerozdělování peněz půjde asi 600 milionů na jednorázové důchody. Poslanci také přidali 200 milionů vysokým školám či 250 milionů na podporu sportu. Neplánovanou změnou v rozpočtu, kterou poslanci odhlasovali, byl přesun 12 miliónů ve prospěch Ministerstva životního prostředí.

Krátce z ekonomiky: Exportérem roku Škoda Auto, Amazon se rozšiřuje a Hamé kupují Norové

* Již 21. ročník soutěže Exportér roku ovládla automobilka Škoda Auto. Společnost zvítězila ve dvou kategoriích hodnocených podle objemu exportu. Nejvíce zboží vyvezla nejen samostatně za rok 2014, ale také za období mezi léty 1993 a 2014. V hodnocení nárůstu exportu za posledních dvacet jedna let se nejlépe umístil výrobce pneumatik, firma Mitas. Cenu Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře pro exportéra, který vyvezl v roce 2014 výrobky a služby do největšího počtu zemí, získala telekomunikační společnost CommScope Czech Republic. Zástupci firem převzali ocenění v pondělí 14. prosince za přítomnosti prezidenta republiky v Kaiserštejnském paláci v Praze.

* Americká společnost Amazon plánuje, že koncem příštího roku přesune své reklamační středisko z Dobrovíze do průmyslové zóny P3 v Horních Počernicích. V nové hale o rozloze 40 tisíc metrů čtverečních najdou uplatnění tři tisícovky pracovníků, tisíc jich přejde z Dobrovíze. Česká vláda už schválila znění memoranda, které má být uzavřeno mezi americkou společností, státem a dalšími dotčenými subjekty. Horní Počernice však za současné situace stavbu odmítají. „Z hlediska technického a z hlediska procesního povolení stavby totiž není naprosto nic dořešeno. Není ani souhlas radě městské části," sdělila radní Kateřina Polydorová ČTK.

* Hamé bude mít nového majitele. Výrobce trvanlivých chlazených produktů kupuje norská společnost Orkla za 4,7 miliardy korun. Na českém trhu není nováčkem vlastní již Vitanu. Orkla usiluje o silnější pozici ve střední Evropě, kde má také rakouskou společnost Felix a rumunskou Orkla Foods Romania. S dosavadním majitelem Hamé, lucemburským kapitálovým holdingem Decapteru SARL, se již dohodla. Prodej musí schválit ještě antimonopolní úřad, uvedla ČTK.

Kurzovní lístek 30. 12. 2015 (středa)

EUR, 1 .....27.03
Kanada, 1 .....17.73
USA, 1 .....24.67

Kultura

Nemocný Gott si pro čtyřicáté vítězství přišel osobně, rutinu narušil kontroverzní Ortel

Diváci v hledišti Státní opery v Praze aplausem vítali a oceňovali Karla Gotta, který už po čtyřicáté vyhrál anketu zpěváků Český (v minulosti Zlatý

slavík a stal se i absolutním vítězem. Navíc si pro cenu přišel osobně navzdory vážné nemoci a doporučení lékařů. Své kategorie ovládly v sobotu 28. listopadu opět Lucie Bílá a skupina Kabát. Rutinu posledních let narušila kontroverzní skupina Ortel, která bodovala mezi zpěváky i kapelami. „Mám rád tu chvíli napětí, řekl jsem si - nesmíš chybět ani tentokrát. Proč se připravit o tu chvíli radosti, kdyby to třeba náhodou dopadlo. A vidíte, dopadlo," prohlásil Gott a poděkoval fanouškům, že mu dodávají sílu. Šestasedmdesátiletý Gott se totiž od začátku listopadu léčí z nádorového onemocnění mízních uzlin, po víkendu se musel vrátit do nemocnice na další chemoterapii. Lékaři ho také od přebírání ceny odrazovali, jeho účast nebyla jistá do poslední chvíle. Do Státní opery dorazil s manželkou Ivanou až těsně před vyhlášením kategorie zpěváků. V ní skončil druhý stejně jako v předchozích letech Tomáš Klus, ale obvyklá jména na třetí pozici vystřídal Tomáš Ortel, jehož kapela uspěla i mezi skupinami. Dokonce se vyšvihla na druhé místo za vítězný Kabát a před třetího Kryštofa. Přitom kritici jí vyčítají, že se v textech vymezuje proti menšinám, že využívá strachu z islámu, lídr skupiny působil v kapele Conflict 88, jejíž číslice v názvu jsou zažitou šifrou pro nacistický pozdrav. „Kvůli očerňování naší kapely měli naši fanoušci snahu nás sem poslat," citovala Ortela ČTK. To mezi zpěvačkami zůstalo vše při starém: bronzovou slavicí se stala Ewa Farna, stříbrnou Lucie Vondráčková a zlatou poosmnácté Lucie Bílá. Cenu Rádia Impuls získal David Deyl a jeho píseň V ozvěnách. Hvězdou internetu i objevem roku je kapela Slza. Slavík bez hranic opět patří slovenská skupině No Name. Sobotním večerem provázel Libor Bouček, který Slavíky moderoval již potřetí. V úvodu přenosu zazpívala Lucie Bílá se skupinou Arakain, v průběhu pak ještě vystoupili No Name s průřezem svých největších hitů a novinkou S láskou, Lucie Vondráčková s písní Hop Hej, Xindl X s Mirkou Miškechovou a jejich československou písní Cudzinka v tvojej zemi, skupina Chinaski zahrála píseň Punčocháče a vystoupila také skupina Slza.

Bratři v triku slaví sedmdesáté výročí a ovládli Strahovský klášter

Od 25. listopadu do konce roku potrvá v Praze unikátní výstava k sedmdesátému výročí filmového studia Bratři v triku. Návštěvníci se mohou v reprezentativních prostorách Strahovského kláštera seznámit s poválečným vývojem české animované tvorby. Kromě ukázek mnoha obrázků a filmů je k vidění i část materiálu, užívaného při jejich výrobě. „Tvorbu studia Bratři v triku považujeme za kulturní bohatství. Podle našeho názoru je v současné době v České republice neprávem opomíjena," říkají autorky výstavy Jana Sommerová a Maria Axamitová. „Už od svého vzniku v roce 1945 spolupracovaly se studiem špičky osobností české kultury a umění. Mezi nejznámější patří Jiří Trnka, Eduard Hofman, Zdeněk Miler, Zdeněk Smetana, Stanislav Látal, Jiří Brdečka, postupně se přidávali Adolf Born, Jiří Šalamoun, Václav Mergl, Petr Poš, Pavel Koutský, Vratislav Hlavatý a Michaela Pavlátová. Rádi bychom nejen tyto osobnosti a jejich tvorbu představili prostřednictvím originálních ultrafánů, scénářů, výtvarných návrhů, modelů, plakátů a fotografií ze studia. Většinu z vystavených exponátů nám zapůjčili sami autoři nebo jejich dědicové. Některé exponáty bude moci veřejnost spatřit vůbec poprvé. Nesmírně si ceníme, že se nám je podařilo získat," citují vyjádření autorek stránky www.bratrivtriku70.cz. Ve studiu vznikly dnes již kultovní animované postavy jako Mach a Šebestová, Křemílek a Vochomůrka, Rumcajs či Maxipes Fík. Vůbec prvním počinem Bratří v triku byl snímek Jak zasadil dědek řepu, který natočil v roce 1945 Jiří Trnka. Mezi největší úspěchy studia patří Oscar za snímek Munro z roku 1960 a mnoho oscarových nominací, což se předtím žádnému českému filmu nepodařilo. Výstava je určena všem věkovým kategoriím. Pořádá ji Jana Sommerová ve spolupráci s Královskou kanonií premonstrátů na Strahově a Českou televizí pod patronátem Miroslava Táborského, Libuše Čihařové, Kateřiny Krejčí a Jana Trnky. „Na nápad uspořádat výstavu k letošnímu kulatému jubileu studia Bratři v triku jsme přišly během spolupráce na výstavě Večerníček slaví 50 let. Kde jsem se poprvé setkala s výtvarnicí Marií Axamitovou, která dlouhá léta pracovala na kreslených filmech a seriálech právě ve studiu Bratři v triku. Tehdy jsme se rozhodly pokusit se tuto srdcovou záležitost zrealizovat," dodává Sommerová.

Každá šestá návštěva historických objektů zdarma: Projekt Klíč k památkám pokračuje v moderním plášti

Úspěšný projekt Klíč k památkám na podporu návštěvnosti českých hradů, zámků či skanzenů pokračuje. Systém známý pod zkratkou „5+1", kde zájemce o historii po pěti vstupech získává další zdarma, bude platit i příští rok. Pořadatelé představili jeho modernější podobu: zatímco se dosud za jednotlivé návštěvy sbírala razítka, nově papírové kartičky doplní QR kódy v chytrých telefonech. Organizátoři tím chtějí oslovit mladší generaci do 35 let. Do iniciativy Ministerstva kultury, Národního památkového ústavu (NPÚ) a Asociace majitelů hradů a zámků je zapojeno celkem 110 objektů včetně technických památek a další rychle přibývají. Všechny získají prostor na webových stránkách, které budou v šesti jazycích. Klíč k památkám má také další verzi v podobě projektu Klíč pro školy; přes šest tisíc škol si může předem zarezervovat prohlídku a získat 50% slevu. Hlavní změnou je modernizace celého věrnostního systému. Návštěvník už nemusí sbírat tištěná razítka, vstupy si zaznamená naskenováním QR kódu do mobilní aplikace. Zůstává ale i původní možnost. „Jsme si vědomi toho, že část návštěvníků je velmi konzervativní, možnost papírových kartiček proto zůstává," řekl za NPÚ Tomáš Brabec na tiskové konferenci v úterý 15. prosince. Proměnou prošly také webové stránky, které nabízejí například rezervaci vstupenek předem nebo informace o bezbariérovém přístupu. Viceprezident Asociace majitelů hradů a zámků Petr Svoboda se netají ambiciózními cíli projektu – má vizi, že by se Klíč k památkám mohl rozrůst v panevropskou databázi památek, zapojit se totiž může jakýkoliv památkový objekt, ať už v příhraničí nebo v Česku. Slibuje si od toho vyšší zájem zahraničních i domácích turistů o Česko jako prázdninovou destinaci.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Vatikán připravuje svatořečení Matky Terezy

Papež František ve čtvrtek, 17. prosince 2015, schválil zázrak přisuzovaný Matce Tereze a je připraven vydat dekret o jejím svatořečení. Proslulá katolická misionářka by podle vatikánského deníku *Avvenire* mohla být 4. září příštího roku prohlášena za svatou. U příležitosti Svatého roku milosrdenství.

Podmínkou svatořečení je uznání alespoň dvou zázraků způsobených na přímluvu daného člověka. První zázrak spojený s Matkou Terezou byl potvrzen v roce 2003 papežem Janem Pavlem II. při procesu jejího blahořečení. Jednalo o náhlé uzdravení mladé indické ženy po přímluvě k Matce Tereze. Zázrak uznaný papežem Františkem je spojen s nevysvětlitelným uzdravením brazilského muže z roku 2008, který se léčil s několika mozkovými nádory, též po modlitbě k Matce Tereze.

Matka Tereza se narodila v roce 1910 v Albánii. Stala se řeholnicí a založila kongregaci Misionářek milosrdenství. Díky své misii v indické Kalkatě se stala legendou již za svého života. Za svou humanitární činnost získala několik ocenění, mezi nimi i Nobelovu cenu míru. Zemřela 5. září 1997. V roce 2003 ji papeže Jan Pavel II. prohlásil za blahoslavenou.

Poselství papeže Františka ke dni míru 2016

Papež František vydal své každoroční poselství k Světovému dni míru, který se slaví vždy 1. ledna.

I přes všechno zlé, co se dnes ve světě děje, přes všechny války, terorismus a pronásledování, je papežův vzkaz plný naděje, a to zvláště v kontextu již započatého Svatého roku milosrdenství: *„Některé události tohoto roku, který se již chýlí ke konci, mě inspirují k tomu, abych při vstupu do roku nového podpořil všechny v tom, aby neztráceli naději v naši lidskou schopnost překonávat zlo a schopnost bojovat proti rezignaci a lhostejnosti. Nedávné události jsou důkazem toho, že umíme projevit solidaritu a povznést se nad vlastní zájem, apatii a lhostejnosti tváří tvář krizovým situacím,"* píše František.

Právě na nebezpečí lhostejnosti společnosti i každého jednotlivce upozorňuje papež především. Zmiňuje například lhostejnost k Bohu, která vede zároveň i k lhostejnosti k bližnímu a k životnímu prostředí. Hovoří také o lhostejnosti k milosrdenství a vysvětluje: *„Milosrdenství je Božím srdcem. Musí být také srdcem členů jedné velké rodiny Božích dětí: srdce, které bije o to silněji všude tam, kde se jedná o lidskou důstojnost – jež je jako odraz Boží tváře v jeho stvoření."*

Pro překonání lhostejnosti je nutné, říká František, budování kultury solidarity a milosrdenství. Plodem takové kultury je mír. V tomto papež vyzdvihuje především roli rodin, v nichž se rodí hodnoty lásky, bratrství, jednoty a péče o druhé, a spolu s učiteli či lidmi pracujícími se sdělovacími prostředky by měli tyto hodnoty šířit dál.

V roce milosrdenství, píše dále František, je každý povolán k tomu, aby u sebe rozpoznal lhostejnost a začal zlepšovat svět kolem sebe. Lze začít ve svých rodinách, ve vztazích se sousedy či v zaměstnání, všímat si nemocných, nezaměstnaných, migrantů a všech bezbranných.

Papež František vyzval k odvážným a konkrétním gestům představitele států a vlád; zmiňuje například zlepšení podmínek pro vězně, podporu v nalézání práce pro nezaměstnané, upravení právních předpisů pro přistěhovalce či lepší zajištění léčby pro nemocné.

Biskup Malý navštívil Středoafrickou republiku

Biskup Václav Malý navštívil na začátku prosince Středoafrickou republiku, aby se sám přesvědčil o tom, jak vypadá země, o kterou se téměř nikdo z bohatého světa nezajímá. Během týdenní cesty se biskup Václav Malý setkal s mnoha lidmi – v hlavním městě Bangui s arcibiskupem a imámem. Navázal tak na nedávnou cestu papeže Františka.

Arcibiskup i imám v Bangui jsou členy platformy mezináboženského dialogu, který má stále velký význam v dlouhodobě napjaté situaci v zemi. Biskup Malý navštívil také vnitřně vysídlené Středoafričany v uprchlickém táboře. Někteří z nich v těchto provizorních podmínkách žijí už třetí rok, kde se o ně bez ohledu na vyznání starají místní křesťanské komunity.

V městě Bozoum 400 km vzdáleném od hlavního města se biskup Malý setkal na půdě katolické misie s muslimskou komunitou tvořenou třiceti ženami a šesti muži, včetně imáma. Diskutoval s nimi o významu blížících se voleb a jejich odpovědnosti zúčastnit se jich, ale i o současných těžkostech jejich každodenního života. Setkal se také se studenty misijního gymnázia v Bozoumu. Návštěvu Středoafrické republiky pak ukončil setkáním se středoafrickou biskupskou konferencí. Velkým povzbuzením a radostí pro Středoafričany byla nedávná návštěva papeže Františka v hlavním městě Bangui. Většina z nich se ale této události nemohla zúčastnit, protože cesta do hlavního města je nejen velmi nákladná, ale z bezpečnostních důvodů momentálně téměř neuskutečnitelná. Na místě se ukázalo, že cesta českého biskupa má navíc právě též rozměr velkého povzbuzení pro křesťany i muslimy žijící daleko od hlavního města, kam se Václav Malý během cesty v doprovodu misionářů vypravil.

Václav Malý se do této země vydal na pozvání misionářů z řádu bosých karmelitánů. Na týdenní cestě ho doprovázeli dva ze zakladatelů české organizace SIRIRI, která v SAR působí již téměř 10 let. Biskup Malý SIRIRI řadu let podporuje a sám vyslovil přání tuto zemi navštívit. Středoafrická republika je jednou z nejchudších zemí světa. V žebříčku sledujícím index prosperity (www.prosperity.com), ve kterém se státy hodnotí nejen z hlediska ekonomiky, ale také z hlediska dostupnosti vzdělání, úrovně státní správy, bezpečnosti nebo osobní svobody, se SAR v roce 2015 umístila na poslední ze 142 sledovaných zemí.

SIRIRI je česká obecně prospěšná společnost, která pomáhá ve Středoafrické republice. Od svého vzniku v r. 2006 se tato nevládní, nenáboženská a nepolitická organizace zaměřuje na rozvoj vzdělávání, zdravotnictví a zemědělství. Partnery organizace jsou misionáři z Řádu bosých karmelitánů, kteří v SAR dlouhodobě žijí a pracují. SIRIRI pořádá vzdělávací a osvětové akce pro děti i dospělé, kterými se snaží upozornit českou veřejnost na situaci v SAR a význam rozvojové spolupráce. Více na www.siriri.org.

Podle zpráv České biskupské konference

Byly otevřeny Svaté brány roku milosrdenství

Papež zahájil Svatý rok milosrdenství

O slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie 8. prosince 2015, papež František oficiálně zahájil Svatý rok milosrdenství a otevřel Svatou bránu v bazilice sv. Petra v Římě.

Slavnost začala na Svatopetrském náměstí, kde Svatý otec sloužil mši svatou. Při ní připomněl také 50. výročí od konce druhého vatikánského koncilu, z jehož dokumentů se četlo hned v úvodu slavnosti, aby připomněli jeho silný odkaz.

V homilii papež František rozvedl slova, která zazněla v evangeliu: anděl Gabriel navštívil mladou dívku, Marii: „*Zdráva buď, milosti plná*“ (Lk 1, 28).

Panna Maria byla vyzvána k radosti, protože skrze ni se Pán rozhodl uskutečnit velké tajemství. Boží milost ji obklopila a uschopnila ji stát se matkou Krista: „*Plnost milosti může transformovat lidské srdce a uschopnit ho k učinění něčeho tak velkého, jako je proměna chodu lidských dějin,*“ řekl František. Podle něho právě neposkvrněné početí Panny Marie vyjadřuje „*vznešenost Boží lásky*“. Nejen že Bůh je ten, kdo odpouští, ale v Marii dokonce odvrátil dědičný hřích, s kterým přišel na tento svět každý člověk: „*Toto je Boží láska, která předjímá, předchází a zachraňuje,*“ zdůraznil papež.

Počátky historie hříchu v zahradě Eden, jak čteme v knize Genesis, odráží naši vlastní každodenní zkušenost, upozornil František. Jsme neustále v pokušení neposlušnosti: „*Je to neposlušnost, která se projevuje jednáním bez ohledu na Boží vůli.*“ Historii hříchu nelze chápat bez kontextu Boží lásky a odpuštění, „*protože pokud by záleželo pouze na hříchu, člověk by byl nejzoufalejší ze všech stvoření. Ale přislíbený triumf Kristovy lásky objímá vše v otcově milosrdenství,*“ uvedl Svatý otec a pokračoval:

„*Tento mimořádný Svatý rok milosrdenství je dar milosti. Vstoupit do ní znamená objevit hloubku otcova milosrdenství, které objímá všechny a jde naproti každému osobně. Je to On, který nás hledá. Je to On, který nám přichází naproti.*“

Papež František vyzdvihl i význam Druhého vatikánského koncilu, především v jeho znovuoživení církevního poslání. Označil ho za „*setkání ve znamení Ducha, který přiměl církev, aby vyšla z nesnází, jež držela dlouhá léta v sobě, a znovu se vydala na misionářskou pouť. Vykročila tak vstříc k setkání s každým člověkem, tam kde žije, v jeho městě, bydlišti, zaměstnání. Kdekoliv je člověk, tam je církev povolána ho dostihnout s radostí z evangelia.*“

Papež František otevírá Svatou bránu v bazilice sv. Petra

Svatý rok podněcuje k otevřenosti, upozornil František na závěr promluvy a vyjádřil přání, abychom neodhlíželi od samaritánského ducha druhého koncilu a průchod Svatou branou nás přiměl právě k zaujetí postoje milosrdného samaritána.

Po svatém přijímání se přistoupilo k samotnému otevření Svaté brány, jednoduchému obřadu, avšak s hlubokou symbolikou.

Papež se zastavil před prahem brány, aby pronesl modlitbu. Po zvolání slov žalmu „*otevřte mi brány spravedlnosti, vejdu jimi, abych vzdal díky Hospodinu,*“ papež otevřel bránu a vstoupil dovnitř, kde se zastavil k tiché modlitbě. Následoval jej emeritní papež Benedikt XVI., po něm pak další kněží, řeholníci a laici.

Následně se pak přesunuli k oltáři a u hrobu svatého Petra byl celý obřad ukončen.

Papež František vstupuje Svatou bránou do baziliky sv. Petra

Řádné a mimořádné Svaté roky

Milostivé léto, či Jubilejní rok má své kořeny již ve Starém zákoně. Ve 3. knize Mojžíšově (Lev 25, 8-17) Hospodin přikazuje svému národu každý sedmý rok neobdělávat půdu a o to, co na ní vyroste, se podělit s chudými. Po sedmi sobotních letech či letech odpočinutí, tedy každý padesátý rok, má být vyhlášeno milostivé léto, kdy mají být odpuštěny dluhy, otroci izraelského původu mají být propuštěni a má jim být navrácen majetek a půda, o které přišli. Jubilejní rok se nazýval hebrejsky Jóbel, podle označení beraního rohu a radostného troubení, kterým se ohlašoval počátek tohoto roku.

V katolické církvi byl Svatý rok poprvé vyhlášen v Římě v roce 1300 papežem Bonifácem VIII. na svátek stolce sv. Petra 22.února a věřícím se udělovalo velké odpuštění trestů za hříchy. Podmínkou byla svatá zpověď a návštěva bazilik sv. Petra a sv.Pavla. Zajímavostí bylo, že tyto milosti se udělovaly zpětně od Vánoční vigilie 1299. Papežův dekret je potvrzením toho, co se tehdy dělo, totiž, že křesťané z celého světa se vydávali na pouť do Říma s přesvědčením, že každých sto let se vyhlašuje milostivé léto u příležitosti jubilea Kristova narození. Odkaz na Ježíšovo narození vyjadřuje hluboké přesvědčení, že tato událost přinesla spásu pro celý svět.

Řádné Svaté roky se váží na pravidelné periody. Bonifác VIII. stanovil, že to bude každých 100 let. Potom při následujícím jubileu bylo stanoveno, že se má slavit každých 50 let a posléze papež Pavel II. v roce 1470 ustanovil, že jubilea se mají slavit každých 25 let.

Církev kromě řádných Svatých roků zná i milostivé roky mimořádné, které bývají spojovány s jinou událostí než s Kristovým narozením. Taková mimořádná Svatá léta vyhlásil papež Pius XI. v roce 1933 a papež sv. Jan Pavel II. v roce 1983, jako výročí vykoupení na památku Kristovy smrti. Nyní přichází další mimořádné jubileum – Svatý rok milosrdenství.

Svatá brána u sv. Petra v Římě nebyla první, která byla v tomto Svatém roce otevřena. Tu první otevřel papež František v hlavním městě Středoafrické republiky v Bangui při své nedávné cestě do Afriky. Tato země je zmítána dlouhodobým válečným konfliktem a tato brána byla otevřena jako symbol smíření a odpuštění. Bylo to věřícími lidmi i nekřesťany přijato s nadšením.

V tomto Svatém roce se poprvé také otevřely Svaté brány ve všech katedrálách světa. Je to věc ojedinělá. Svatý otec rozhodl, že jubileum milosrdenství, aby mohlo být slaveno pro každého, musí být záležitostí lokální, aby všichni nemuseli jet do Říma, aby zde mohli projít Svatou bránou u sv. Petra a v dalších třech patriarchálních bazilikách – v římské katedrále u sv. Jana v Lateráně, u Panny Marie Sněžné a u sv. Pavla za hradbami, ale aby každá katedrála měla svou Svatou bránu a dokonce, aby Svaté brány měly i další významné kostely po celém světě. Tak byly Svaté brány otevřeny například v Jeruzalémě v Getsemanech, v kostele sv. Františka v Elefu, v Charkově na Ukrajině a jinde. V České republice bylo v katedrálách a na dalších místech otevřeno téměř 30 Svatých bran.

Otevření Svaté brány v Římě

Otevření Svaté brány v bazilice sv. Petra ve Vatikánu 8. prosince 2015 předcházelo to, že již před tím 17. listopadu byla zbořena zeď, která stála za zadní stranou Svaté brány. Při zvláštním obřadu byla vyňata olověná schránka, obsahující klíče a dokumenty o zakončení minulého jubilea. Zídka byla rozebrána velmi opatrně, aby se nepoškodily cihly. Nejde totiž o běžný zednický materiál. Zdobí je ornamenty a zůstanou památkou Svatého roku, který zahájil 3. tisíciletí. Jak připomenul arcikněz vatikánské baziliky, kardinál Angelo Comastri, po Druhém vatikánském koncilu byl obřad otevírání Svaté brány značně zjednodušen:

„Do roku 1975 byla Svatá brána zazdívána z obou stran. Otevírání svaté brány tedy znamenalo vlastně zbourání zdi. Papež jako první udeřil do zdi rituálním kladívkem a pak byla celá zeď zbořena. Na dobu jubilea se pak do brány stavěly dřevěné dveře, které se po skončení Svatého roku ukládaly do kaple, kde stojí Michelangelova Pieta. Nyní se zídka staví jen z vnitřní strany baziliky a používají se při tom zvláštní cihly, které se rozdávají biskupům, kardinálům a řeholním společenstvím jako památka na Svatý rok. Z venku pak jsou osazena křídla dveří, která od roku 1950 už nejsou dřevěná. K jubileu 1950 je z bronzu odlil Vico Consorti. Představují celou historii milosrdenství. Po té, co byla zbořena vnitřní zeď, papež za několik dní otevřel křídla těchto dveří. Je to symbol Božího srdce, které je vždy otevřené, aby nás přijalo a objalo, dovoluje nám zakusit odpuštění, které uzdravuje. Otevřené dveře jsou také pozváním míjícím do celého světa, pozváním vstoupit do atmosféry milosrdenství, odpuštění a bratrství, které Bůh chce pro všechny."

Svatá brána v bazilice sv. Petra ve Vatikánu

Dnešní bronzová vrata jsou darem švýcarských katolíků za to, že jejich země byla uchráněna válečných tragédií. Mluví o tom nápis na vnitřní straně levého křídla, kde stojí, že biskup František von Strein v Bazileje a Lukána s díkůvzdáním Bohu za to, že jeho vlast byla šťastně ušetřena plamenů války a z vděčnosti papeži Piu XII. Jako prostředníku míru mezi národy věnoval spolu se svými věřícími křídla této Svaté brány v jubilejním roce 1950.

Bronzová vrata vyhotovil toskánský sochař Vico Sorti. Jejich výzdoba je rozdělena do 16 obdélných výjevů. Mezi ně jsou umístěny znaky 26 papežů, kteří vyhlásili řádné svaté roky. Ve spodní části brány jsou dva latinské nápisy. První informuje o osazení brány v roce 1950 za pontifikátu Pia XII. A druhý mluví o duchovním významu brány: „Odtud vyvěrají hojné prameny Boží milosti a očišťují duše těch, kteří vstupují, nastolují v nich svatý mír a zdobí je křesťanskou ctností."

Na dveřích jsou zobrazeny výjevy ze Starého a Nového zákona, které odkazují nejprve k prvotnímu hříchu jako vině, kvůli které se žádný smrtelník bez Božího milosrdenství neobejde.

V prvním poli je anděl stojící v bráně ráje, hned další vpravo ukazuje Evu vyháněnou z ráje s nápisem: „To, co nešťastná Eva vzala..." Na to navazuje na pravém křídle dveří zvěstování Panny Marie s nápisem: „...Ty navracíš ve svém Božském Synu." Ve vedlejším poli je protějškem anděla z ráje tentokrát archanděl Gabriel při zvěstování.

Druhá řada začíná zobrazením Křtu Páně se slovy Jana Křtitele: „Ty přicházíš za mnou?" Jan Křtitel se podivuje nad tím, že Ježíš Kristus se nechává pokřtít jako obyčejný člověk. Následují odkazy na dvě podobenství o ztracené ovci a marnotratném synovi, kde je vyobrazen milordný otec a slova synova vyznání: „Otče, zhřešil jsem proti nebi i proti tobě." Další reliéf zobrazuje uzdravení chromého, kterému před tím Ježíš odpustil hříchy, a doprovázejí ho Kristova slova: „Vezmi své lože a choď."

Ve třetí řadě vidíme nejprve Ježíšovo odpuštění veřejné hříšnici s nápisem: „Bylo jí odpuštěno mnoho hříchů." Další reliéf zobrazuje Kristovu odpověď Petrovi na otázku kolikrát máme odpouštět: „Sedmdesát sedm krát." Dále vidíme Petrův pláč po trojím zapření Krista a na posledním reliéfu této řady je Ježíšův příslib kajícímu lotrovi na kříži: „Ještě dnes budeš se mnou v ráji."

V nejnižší řadě je zobrazen vzkříšený Ježíš, jak ukazuje rány apoštolu Tomášovi se slovy: „Blahoslavení, kdo neviděli a uvěřili." Pak následuje scéna zjevení zmrtvýchvstalého Krista apoštolům ve večeřadle a jeho slova: „Přijměte Ducha svatého." Předposlední reliéf znázorňuje zjevení Krista apoštolu Pavlovi před branami Damašku, kde mu říká: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ." Poslední reliéf ukazuje otevření Svaté brány s odkazem na Ježíšův výrok: „Stojím u dveří a klepu."

Svatá brána v bazilice sv. Petra ve Vatikánu

Naposledy Svatou bránu uzaviral dnes již svatořečený papež Jan Pavel II.

Svatá brána Svatého roku milosrdenství bude u sv. Petra otevřena až do slavnosti Ježíše Krista Krále tedy do 20.listopadu 2016. Následující řádný Svatý rok připadne na rok 2025.

Podle zpráv České biskupské konference a dalších pramenů

Zemřel Mons. Jiří Paďour, OFMCap.

emeritní biskup českobudějovický

„Pán Bůh je Veliký"

Mons. Jiří Paďour, OFMCap.

Narozen 4. dubna 1943
Na kněze vysvěcen 21. června 1975
Do řádu kapucínů vstoupil 4. října 1978
Na biskupa konsekrován 11. ledna 1997
Zemřel 11. prosince 2015

V pátek 11. prosince 2015 byl Pánem života a smrti byl z tohoto světa povolán do blažené věčnosti jeho věrný služebník Mons. Jiří Paďour, OFMCap., emeritní biskup českobudějovický.

Narodil se 4. dubna 1943 ve Vraclavi na Orlickoústecku. Po maturitě na jedenáctiletce nemohl pro třídní původ studovat vysokou školu, proto se vyučil mechanikem počítacích strojů a poté studoval herectví na Divadelní akademii múzických umění v Praze. V letech 1963 - 67 působil v Divadle Na zábradlí a 1969 - 70 v Divadle Za branou.

V roce 1970 začal studovat na Bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Kněžské svěcení mu bylo uděleno 21. června 1975 v Praze, poté do r. 1977 působil v duchovní správě v Mariánských Láznich a v okolních farnostech. V roce 1977 mu byl odňat státní souhlas k výkonu kněžské služby. V letech 1978-79 byl neoficiálním sekretářem pražského arcibiskupa kardinála Františka Tomáška, ale po odmítnutí spolupráce se Státní bezpečností musel ze sekretariátu odejít. V následujících letech pracoval v civilních povoláních jako topič, uklízeč apod. a tajně působil jako kněz. Od 1986, kdy mu byl vrácen státní souhlas, do r. 1992 působil v duchovní správě v Praze a okolí.

Roku 1978 vstoupil tajně do kapucínského řádu, r. 1983 složil věčné řeholní sliby. Po revoluci 1989 byl v r. 1991 zvolen provinciálem obnovené Českomoravské provincie kapucínského řádu a znovu zvolen v roce 1994.

3. prosince 1996 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován pražským pomocným biskupem a titulárním biskupem ausuccurénským. Biskupské svěcení přijal 11. ledna 1997 z rukou pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlka ve svatovítské katedrále v Praze. 23. února 2001 byl jmenován biskupem - koadjutorem českobudějovické diecéze. 25. září 2002 se stal dvanáctým sídelním biskupem českobudějovickým.

V České biskupské konferenci působil jako delegát pro pastoraci mládeže a pro zasvěcený život. S ohledem na svůj zdravotní stav nabídl v říjnu 2013 do rukou Svatého otce Františka rezignaci na svůj úřad. Ten ji dne 1. března 2014 přijal. Zbytek života pak trávil v českobudějovické biskupské rezidenci.

Zemřel v hospici sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích po krátké nemoci v pátek 11. prosince 2015, zaopatřen svatými svátostmi.

Poslední rozloučení se konalo v sobotu 19. prosince 2015 dopoledne při zádušní mši svaté v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše. Po mši svaté a obřadech posledního rozloučení byly jeho ostatky převezeny na Městský hřbitov sv. Otýlie, kde byly uloženy do biskupské hrobky.

Kéž mu Pán dá věčné odpočinutí a světlo věčné ať mu svítí.
Vzpomeňte si na Otce biskupa ve svých modlitbách.

Mši svatou za zemřelého Otce biskupa Mons. Jiřího Paďoura jsme obětovali v České misii v Chicagu 17. prosince 2015. Po celou dobu jeho nemoci jsme se za něho pravidelně v našem společenství modlili.

Bratrovi zesnulého
Janu Paďourovi a jeho rodině,
kteří žijí v Libertyville nedaleko Chicaga
vyslovujeme upřímnou soustrast.
Kéž Vás Pán Bůh potěší ve Vašem zármutku nadějí
na radostné shledání s našimi zemřelými v Božím království.

Mons. Dušan Hladík a
přátelé z České misie v Chicagu

SDRUŽENÉ ČESKOSLOVENSKÉ ORGANIZACE V CHICAGU

Vás srdečně zvou na

58. REPREZENTAČNÍ PLES

v sobotu 6. února 2016
v Drury Lane Oak Brook, Oak Brook Terrace, IL

Hraje hudba Josefa Polacha Czech Express

Večeře, otevřený bar a víno na stolech.
Vstupné $ 90,- za osobu

V programu budou představeny debutantky ročníku 2016.
Pokud chcete přihlásit ještě další děvčata volejte
Danu Čermák 630 - 915 4276 nebo Hanu Prince 815 - 258 8140

Pro další informace zašlete email: representativeball@gmail.com
nebo volejte Janu Menšíkovou 630 -207 8675

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Vás zve k poslechu hezké hudby
a zpráv z naší české komunity
na rádiové stanici WCEV 1450 AM
každou neděli od 9 do 10 hodin dopoledne
a na Internetu www.wcev1450.com

Vlasta Kučerová
Telefon: 773 - 751 8022
E-mail: Vlasta@czechoslovakradio.com

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM
WHKW 1440 AM
Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time
Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time
Host: Joe Kocab
Listen on the Internet:
www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162
Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

S hlubokou bolestí si dne 12. ledna 2015 připomeneme osmé výročí, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný syn, manžel, tatínek a bratr, pan

Josef Borýsek

Narodil se 5.září 1942 v Horním Němčí na Moravě.
Do USA přicestoval po tragické smrti tatínka
v roce 1952 se svou maminkou Marií Borýskovou
a starším bratrem Zdeňkem a usadili se v Chicagu.
33 roků pracoval v American National Can Corp.
V USA se oženil s manželkou Věrou
a společně vychovali syna Johna.
Po celých 55 let svého pobytu v USA byl činný
v Moravských spolcích a krajanskému životu a
uchování národních tradic věnoval své celoživotní úsilí.
Od roku 1993 byl prezidentem
Ústředny moravských spolků.
Dne 12.ledna 2008 ve věku 65 let
podlehl nenadálé těžké nemoci.
Je pochován na hřbitově
Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Vzpomínkovou mši svatou za něho i
jeho nedávno zemřelou matku Marii Borýskovu
budeme obětovat
v neděli 10. ledna 2016 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě s námi.

Věra Borýsková, manželka
John Borýsek, syn
a ostatní příbuzní v USA, Kanadě
a v České republice

Vroucí vzpomínka

Letošního 17. ledna tomu budou tři roky, kdy nás navždy opustila naše milovaná manželka, maminka, babička, sestra a švagrová, paní

Marie Peroutka

Narodila se 12. února 1936 v obci Pitín u Uh.Hradiště.
V Brně vystudovala průmyslovou školu stavební a pracovala
v projekčním ústavu kde poznala svého manžela Miloše.
V roce 1957 uzavřeli sňatek a r. 1965 se jim narodil syn Pavel.
V létě 1968 se kvůli invazi sovětských vojsk do Československa
nevrátili z dovolené ve Vídni, ale odjeli do Chicaga a
zde pak úspěšně pracovala v projekčních ústavech.
V posledních létech statečně bojovala se zákeřnou nemocí,
v níž ji posilovala hluboká víra v Boha - podlehla jí 17. ledna 2013.

Vzpomínkovou mši svatou za ni budeme obětovat
v kostele České misie v neděli 17. ledna v 10.30 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si spolu s námi na ni vzpomenete v modlitbě

Miloš Peroutka, manžel
Pavel Peroutka, syn s manželkou Suzanou
a vnučkou Gabrielou

Upřímná vzpomínka

Po dlouhých čtyřech letech, vzpomínám na chvíli, kdy mě navždy opustil můj milovaný manžel, pan

Jan Klimeš

bývalý hodinář v Chicagu
V poslední době bydlel v New Buffalo, MI

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat
v kostele České misie v Brookfieldu, IL
ve středu 13. ledna v 10.00 dopoledne

Děkuji všem, kdo jste ho znali a vzpomenete si na něho v modlitbě spolu se mnou

Amálie Klimešová, manželka

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2016?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída:
30.00 + 20.00 poštovné = 50.00 USD
Kanada na rok letecky:
30.00 + 35.00 poštovné = 65.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky:
30.00 + 60.00 poštovné = 90.00 USD
Šeky pište pouze na: **Czech Mission**
Naše adresa:
Czech Mission
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050
Doporučte Hlasy národa svým známým!

Prosíme dary na kostel i předplatné novin
veškeré šeky pište na CZECH MISSION,
jinak nám šek banka vrátí. – Děkujeme za pochopení.

Česká misie Vás zve na

DĚTSKÝ KARNEVAL v maskách

v Klubu České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

v neděli 7. února 2016

od 2.00 do 5.00 hodin odpoledne

ČEKÁ VÁS BOHATÝ DĚTSKÝ PROGRAM

Soutěže, hry, hudba, tanec a mnohem víc.

Bude připraveno hojné občerstvení pro děti i dospělé.
Vstupné dobrovolné.

- PRONÁJEM A PRODEJ NEMOVITOSTÍ
- PORADENSTVÍ V OBLASTI INVESTIC DO NEMOVITOSTÍ
- PRÁVNÍ PORADENSTVÍ
- SPRÁVA NEMOVITOSTÍ

POBŘEŽNÍ 6/58
PRAHA 8 - KARLÍN 186 00
ČESKÁ REPUBLIKA

TEL. (+420) 221 719 041
FAX. (+420) 221 719 059
E-MAIL: info@horren.cz

www.horren.cz

Z drogového pekla ke svobodě

Juanovo svědectví o vlastním obrácení

Když jsem scházel do nemocniční kaple a viděl Ježíše visícího na kříži, v duchu jsem pronesl: „Jsi špatný Bůh, protože jsi ukřižoval svého Syna, i když tě ve všem poslechl. A mně teď děláš to samé!"

Moje problémy začaly už ve škole. Když jsem donesl špatné známky, otec na mne křičel a občas mě i bil. Věděl jsem, že dělám něco špatného, a chtěl jsem, aby se mnou rodiče byli spokojeni, ale nevěděl jsem, jak to mám udělat.

Možná, že příčina těch mých potíží byla v tom, že otec stále nebýval doma; matka vlastně také bývala doma jen zřídka... Všechno to způsobovalo, že presto, že jsem žil v početné rodině (měl jsem pět bratrů), cítil jsem se velmi osamělý. Když mi bylo 13 let, viděl jsem poprvé své bratry, jak pijí alkohol, kouří marihuanu a cigarety. Byli rozesmátí a vypadali šťastně. Já jsem chtěl být také takový. Začali jsme tedy s mým kamarádem ze školy chodit do parku pít a kouřit, utíkat aspoň na chvíli od běžné šedivé každodennosti... Až jsem jednou přišel pozdě do školy a nepustili mě do hodiny. Nechtěl jsem se vrátit domů, zašel jsem do jednoho biliárového klubu. Když jsem tam uviděl rozesmáté mladíky, napadlo mě, že nemá smysl, abych chodil do školy, když můžu chodit sem, příjemně prožívat čas a trochu se bavit.

Chtěl jsem jenom pomoci

Stal jsem se členem „vedoucí" skupiny v naší čtvrti v Madridu. To byla 80. léta. Tehdy přišel skutečný narkotikový ráj a moji bratři brali stále tvrdší drogy, heroin, kokain... Zdálo se mi to zajímavé a přitažlivé - do momentu, kdy jsem se sám stal závislým. Spadl jsem do toho naprosto hloupým způsobem: chtěl jsem pomoci svému bratrovi, aby se dostal ze závislosti, a napadlo mě, že musím sám poznat, jak ta droga působí, abych dokázal pochopit jeho závislost.

Juan

Bratr byl pro mne moc důležitý; vždycky se mi věnoval a díky tomu jsem se cítil aspoň trochu milovaný. Tak se stalo, že jsem se stal závislým a už v patnácti letech jsem vyzkoušel snad všechno...

V té době zemřel můj otec. Tenkrát jsem si uvědomil, že jsem s nim nikdy doopravdy nehovořil. Vlastně jsem ho ani neznal, a proto mi bylo zatěžko porozumět, kým byl, on, a kým jsem já. Nevěděl jsem také, co pro mne bylo důležité a co ne. Proto, když mi bylo 18 let, jsem se rozhodl svůj dosavadní život hodit za hlavu a začal jsem se potloukat po světě. Dostal jsem se na Kanárské ostrovy, potom do Londýna... Nejdéle jsem se zdržel v Itálii, kde jsem pracoval v ochrance ve známé a velmi módní diskotéce. Poznal jsem tenkrát dívku, které záleželo na opravdovém svazku. Napadlo mi, že budu konečně moci založit rodinu, o čemž jsem vždycky snil. Dívka mě prosila, abych skončil s nočním životem a příležitostnými výdělky. Nabídla mi místo v jejich rodinné firmě. Pomyslel jsem si, že díky nové práci budu moci svou novou rodinu finančně zabezpečit, a to se přece od opravdového chlapa žádá. Měl jsem šanci, že když skončím s nelegálními záležitostmi a nočním životem, začne konečně lepší období mého života.

Vzpoura proti utrpení

Bohužel, asi za dva měsíce poté, co jsem podepsal pracovní smlouvu, jsem měl moc ošklivou autohavárii a dva roky jsem ležel v nemocnici. Doktoři mi museli amputovat ruku... Byl to pro mne šok! Když jsem scházel do nemocniční kaple a viděl Ježíše visícího na kříži, v duchu jsem pronesl: „Jsi špatný Bůh, protože jsi ukřižoval svého Syna, i když tě ve všem poslechl. A mně teď děláš to samé! Chtěl jsem začít dobrý život, a ty mi za to takto odplácíš? Tak teď to udělám přesně opačně!" Aby toho nebylo málo, když mě pustili z nemocnice, zjistilo se, že dohoda, kterou se mnou uzavřela rodinná firma mé dívky, nebyla v pořádku! Podepsal jsem bezcenný papír, který mi nezabezpečoval sociální ani zdravotní pojištění. Když jsem o tom řekl své dívce, popřela to. To už na mne bylo trochu moc! Byl jsem úplně zničený - fyzicky i psychicky. Cítil jsem se podvedený...

Měl jsem nějakých 22 let, byl jsem na dně, životem absolutně zničený. Nedokázal jsem pochopit, proč mé to všechno muselo potkat. Chtěl jsem přece udělat něco dobrého: skoncovat s nočním životem, s drogami, založit si rodinu, mít skutečnou, pořádnou práci. A co jsem z toho měl? Havárku, přišel jsem o ruku, pocit naprosté osamělosti... Znovu se mi vrátily myšlenky z nemocniční kaple, tentokrát důrazněji. Přišlo mi do hlavy, že když jsem se dřív snažil být dobrý a skončilo to pro mne špatně, tak jestli teď budu postupovat špatně, budu na tom možná líp...

Ve víru zla

S tímto rozhodnutím jsem se vrátil do Madridu, ke starým známým. Stal jsem se specialistou v obchodování s drogami. Brzo mě to pohltilo, protože na prodeji drog bylo možné dobře vydělávat, mít úspěch, získat uznání. Cítil jsem se „silnější". Nasazoval jsem si masku tvrdého chlapíka, za kterou jsem se snažil skrýt to, co se mi stalo po havárii: ukrýt Člověka, který v jediné chvíli ztratil zdraví i přátele. Můj život se rozsypal, ale pýcha mi přikazovala za každou cenu jít dál a dělat, že se přece nic nestalo. Propadal jsem se stále hlouběji... Zhruba ve stejné době vstoupil jeden z mých bratrů do společenství Cenacolo. Abych se s ním mohl vidět, jezdíval jsem občas na setkání s matkou Elvírou. Viděl jsem, že se tam můj bratr cítí dobře, že ožil. Pokaždé se ptal, kdy přijedu a strávím nějaký čas ve společenství. Já jsem ho tehdy odbýval, říkal jsem, že nemusím, že přece drogy neberu každý den. Nedokázal jsem pochopit, že ve skutečnosti byla mým problémem vnitřní prázdnota, kterou jsem se snažil naplnit pomocí drog. Jednoho dne mi moje matka, která pracovala na zemském soudu, sdělila informace od svých kamarádů z tajné policejní jednotky, že pokud neodjedu ze Španělska, budou mě muset sebrat. Pochopil jsem, že teď už budu muset zcela určitě něco ve svém životě změnit. Vzpomněl jsem si na pozvání do Cenacola. Rozhodl jsem se toho využít a tak znovu utéct ze země - od problémů, do kterých jsem se zase dostal.

Velký útěk

Když jsem se ocitl v Cenacolu v Miláně, bylo mi 31 let. Nejprve jsem vůbec nechtěl nic slyšet ani o náboženství, ani o životě ve společenství. Křičel jsem v rozčilení: „Já jsem sem přijel, abych se zbavil drog, ne abyste ze mne dělali faráře, mnicha nebo koho ještě! Nechte mě na pokoji! Já jsem nikdy nebyl věřící a nemyslete si, že začnu věřit teď, když mám zničený život!" Naštěstí se za pomoci mého „strážného anděla" (mladého muže, který má na starosti toho, kdo do společenství nově přišel) ve mně něco pomalu měnilo. Říkal mi to, co mi nikdo jiný neměl odvahu povědět: že jsem vnitřně neuspořádaný, že řadu věcí dělám špatně, že jsem líný... Jeho slova mě raníla, ale nemohl jsem se nijak bránit, protože to byla pravda - smutná pravda o mně, kterou jsem nechtěl znát! Teprve když mi to došlo, začala moje opravdová cesta ve společenství. Začal jsem se modlit růženec. Zpočátku jsem si myslel, že se mi během modlitby zjeví Panna Maria nebo Pán Ježíš, ale nic takového se nestalo. Modlitba mi však dávala obrovský pokoj srdce, pokoj, jaký jsem nikdy dřív nepociťoval.

Z Milána mě poslali do hor poblíž Turína. Celé dny jsme tam pracovali v lese při těžbě dřeva. Práce byla těžká. Znovu jsem se cítil fyzicky silný a díky modlitbě po nějakém čase přišla i síla duchovní. Zásluhu na tom měl „Malý Polák". Tak jsme mu říkali, protože jsme všichni byli vytáhlí chlapi, a on jediný byl drobné postavy a měl velmi jemný hlas. Před velikonočním postem mi pověděl tím svým hláskem: „Juane, dnes začneme být opravdovými přáteli." - „Co tím myslíš? Jakými opravdovými přáteli?" zeptal jsem se zaskočený. - „Začneme se společným odříkáním a nebudeme po celou postní dobu jíst chleba." - „Copak to nestačí, že vstáváme každý den v šest ráno a makáme celý den zadarmo, žádná televize, cigarety ani holky, a ty ještě chceš, abychom se odřekli chleba?!" Měl jsem ho moc rád a nechtěl jsem mu odporovat, ale odkud vzal takový šílený nápad? A on, když viděl moje zděšení, dodal: „Víš, celkem vzato, můžeme udělat ještě něco navíc." - „Jak to? Ještě něco navíc?" - „Jo, ještě víc! Můžeme každý den vstát v postní době ve dvě v noci, jít do kaple a tam se spolu modlit." - „Copak toho neděláme dost přes den, abychom se ještě museli uprostřed noci probouzet?! Nevím, jestli to zvládnu. Víš, že tě mám rád, ale teď už jsi to trochu přehnal..." - „Jestli nechceš, Juane, tak dobře, ale mohli bychom se modlit za někoho, koho jsi moc zranil, kdo ti leží na srdci, aby ses konečně zbavil té zátěže..." Náhle se mi před očima objevila má matka a to všechno, co vytrpěla kvůli mně a mým bratrům. Představil jsem si, co musela pociťovat, když jí přátelé ze soudu řekli, že mě viděli s ozbrojenými strážci a dealery, že mají důkazy... Dřív, omámen drogami, jsem si z toho nic nedělal, ale teď to na mne dolehlo velmi silně. Dostal jsem ze sebe jenom: „Už nic neříkej! Takže zítra přesně ve dvě."

Super-Juan

Pracovali jsme denně asi deset hodin, nosili jsme kmeny - a já jsem nosil ty největší! Byl jsem ve skvělé tělesné kondici. Chtěl jsem předvést, že můžu všechno, že jsem super-Juan. Nadýmal jsem se pýchou. Ale když jsem měl ve dvě v noci vstávat, to jsem přestával být super-Juanem... Bolelo mě doslova celé tělo. Stálo mě to strašně moc, vstávat uprostřed noci a jít pěkně do kaple, která byla za hlavní budovou, asi tisíc metrů výš. Na dvoře byla strašlivá zima; šli jsme s „Malým Polákem" neprodyšně zabalení do šálů, v péřových bundách, a v kapli jsme se doslova nacpali na radiátor. Jediné, co jsem si pamatoval, když jsem se ráno v šest znovu probouzel a přemítal, jestli jsem byl na adoraci, byl ohromný pokoj srdce. Nemyslel jsem tehdy na náročnou cestu do kaple ani na ostrý chlad. Pociťoval jsem pouze vnitřní pokoj. Díky tomu jsem věděl, že jsem zcela jistě byl na adoraci. Ne vždy byla něčím příjemným. Často se mi během modlitby připomínaly všechny špatné věci, které jsem udělal. Když jsem se později vracel do lůžka, nemohl jsem až do rána usnout. Nedokázal jsem to ještě všechno odevzdat Ježíši, důvěřovat mu. Dusil jsem v sobě celé to zlo a nebyl jsem sám schopen poradit si s jeho tíží. Časem ale - díky adoracím - jsem se pomalu učil otevírat se milosti Pána Ježíše a dělit se s ním o svoji těžkou minulost.

Funguje to?

Za šest měsíců jsem se musel vrátit do Španělska kvůli výměně protézy ruky. Během vyřizování formalit jsem se zastavil ve francouzském domě Cenacolo v Lurdech (ve Španělsku jsme žádný neměli). Když mě chlapík odpovědný za ten dům uviděl stát na prahu, vypadal velmi rozrušeně. Když viděl mou nedůvěru, řekl mi, že zná mého bratra Carlose. Ten že ho budil každý den ve dvě v noci, aby se spolu za mne modlili, protože měl o mne velkou starost. Ten chlapík pochopil, že jejich modlitba byla vyslyšena. Poprosil jsem ho tehdy, abychom se v tom případě začali modlit za mého druhého bratra, Antonia, který už 25 let bojoval s alkoholismem. Chtěl jsem si ověřit, jestli to skutečně funguje. Postili jsme se také ve stře-

du a v pátek o chlebě a o vodě, tak jak o to prosí Panna Maria v Medžugorje. Já jsem navíc skončil s jedinou ve společenství dostupnou příjemností - pojídáním sladkostí. Po dvou letech jsem došel k závěru, že zřejmě Pán nechce, aby Antonio přijel do společenství. Ale poněvadž jsem se kvůli odříkání, které jsem si předsevzal, cítil silnější a určité věci jsem viděl jasněji, rozhodl jsem se pokračovat dál.

To nejsou prázdniny...

Naprosto nečekaně mě po třech letech požádal představený společenství, abych zašel na zastávku pro svého bratra. Byl jsem překvapen, poněvadž jsem mu celou tu dobu nevolal. Snažil jsem se mu vysvětlit, že komunita Cenacolo není nějaký prázdninový pobyt na vesnici, že vstáváme ráno v šest, modlíme se růženec a pak jdeme do práce... Nedokázal jsem si představit Antonia, že by dělal takové věci. Ale zůstal a já jsem mu dělal „strážného anděla". Byl jsem mu oporou v nejtěžších chvílích. Díky tomu jsem se přesvědčil, jak moc je možné milovat vlastního bratra. Milovat ho v utrpení, když se cítil strašně a měl záchvaty abstinence, když svádě duchovní zápas a říkal, že nevěří, že se nemůže modlit, že to není nic pro něho. Opakoval jsem mu tenkrát, že když už je tady, zcela určitě to má nějaký význam. Nakonec v Lurdech zůstal sedm let. Protože jsem věděl, že v mojí zemi je spousta mladých lidí ztracených, začal jsem se modlit za to, aby ve Španělsku vznikl dům Cenacolo. Aby byla otevřena komunita Cenacolo, nestačí jenom podat žádost a počkat dva měsíce na její vyřízení... Záleží to jenom na vůli Boží. Lidé se často ptají, kolik pobyt ve společenství stojí, a matka Elvíra, zakladatelka komunity Cenacolo, neustále opakuje: „Naprosto všichni rodiče by byli ochotni zaplatit nám nějakou stanovenou částku, zvláště v situaci, kdy už ztratili všechnu naději. Nabízejí nám peníze, ale my neustále odpovídáme, že za životy jejich dětí není možné platit penězi, že ony jich měly příliš mnoho, a to je vlastně potopilo. Místo peněz čekáme spolupráci, víru vyjadřovanou v každodenním životě, v životních rozhodnutích. Když rodiny poznáme blíž, ukazuje se, že nejenom chlapci potřebují pomoc. Že synova závislost byla prohrou celé rodiny a že ho můžeme zachránit jenom tehdy, když se změní také jeho rodiče."

„Copak jich nebylo uzdravených deset?" (Lk 17,17)

Za nějakou dobu jsem ztratil naději, že bude ve Španělsku otevřen dům, a rozhodl jsem se společenství opustit, ale nežilo se mi dobře s takovým rozhodnutím. Pokračoval jsem tedy v modlitbách a jedné noci, když jsem četl evangelium, jsem přišel na úryvek o deseti malomocných, kteří byli uzdraveni cestou ke svatyni. Pouze jeden, který to postřehl, se vrátil, aby Ježíšovi poděkoval. Ostatní odešli... Také já jsem se tak cítil, jako bych chtěl odejít beze slova. Uvědomil jsem si, že během těch posledních čtyř let jsem ani jednou Bohu nepoděkoval za milost, že mohu žít v této komunitě a růst ve víře. Nedělal jsem nic, nic ze sebe jsem nedával. Myslel jsem jenom na svoji práci, na své auto, na svoji holku... Stále jen já a já. Zase to stejné sobectví! Všechno jsem promyslel a rozhodl se, že se vzdám svých životních plánů a představ, které jsem nevědomky choval po ta poslední léta. Zůstal jsem ve společenství a věnoval se Španělům, kteří k nám přijížděli. O něco později jsme ve Španělsku otevřeli dva domy. Já jsem se, po sedmi letech života ve společenství, vrátil do Madridu. Pracuji profesionálně, a když mám možnost, pomáhám druhým, protože díky tomu cítím, že můj život má smysl.

Cenacolo - škola víry a odpuštění

Nejdůležitější, co jsem se naučil ve „škole Cenacolo", je odpouštět a prosit o odpuštění. Odpouštět na kolenou před Nejsvětější svátostí. Modlit se za ty, kteří mě zranili, a přát jim dobro. Modlitba je jediná cesta k uzdravení. Pochopil jsem, že navzdory bolesti nemohu za zlo odplácet zlem, protože by zasáhlo mě samotného. Přece když já sám mockrát dělám chyby, tak se to druhému člověku může také přihodit. A když čekám odpuštění, musím sám odpouštět: bližnímu i sobě samému. Teprve když jsem toto pochopil, mohl jsem začít pomáhat druhým, stávat se „strážným andělem" nově přicházejících chlapců. Uvědomoval jsem si, že když pomáhám, nemůžu se vyvyšovat, je třeba se postavit na místo uvedeného člověka. Díky mým zážitkům mi bylo lehčeji, mohl jsem říct: - Procházel jsem tím samým, vím, co cítíš. Můžeš se z toho dostat a být šťastný, mně se to podařilo. Život, a zvláště život víry není jednoduchý, ale může se to podařit. Není lehké vyléčit rány, a některé se nezahojí do konce života, ale dá se s tím žít! Nejdůležitější je to, že zmrtvýchvstalý Ježíš nás miluje a je vždycky s námi. Jestliže vzniká taková potřeba, můžeme vždycky jít za Ježíšem, vyzpovídat se a dostat odpuštění všech svých hříchů. Nemusíme zůstávat v otroctví sil zla a zadržovat v sobě hříchy, které nás zotročují a ničí. -

Tři dny a tři noci

Matka Elvíra nám předala následující „zlaté pravidlo" působení v problémových situacích:

„Když se s někým pohádáš, nechoď za ním hned druhý den, abys mu objasnil svoje mínění. Než to uděláš, modli se tři dny a tři noci, abys měl pokoj v srdci, až za ním půjdeš. Jestliže i po té době pořád nemáš pokoj, pokračuj v modlitbě tak dlouho, až ho dostaneš. Protože když k němu půjdeš a nebudeš mít v srdci pokoj, bude ta rozmluva jenom vylévání žalu a nepovede k ničemu dobrému, jenom prohloubí konflikt mezi vámi. Když už s ním budeš mluvit, přiznej se nejprve k vlastní chybě a popros ho, aby ti odpustil. Uvidíš, že on udělá automaticky totéž. Jenom pamatuj, že první to musíš udělat ty."

Další věc, kterou se ve společenství učíme, je pokora. Začíná od vykonávání příkazů: dělání toho, co nám ukládají, konkrétním způsobem. Jde o dodržování pravidel, která v domě platí. Jestliže si myslíme, že náš způsob je lepší, můžeme navrhnout změnu, ale teprve po vykonání úkolu přesně tak, jak nás o to poprosili. Láska k bližnímu se projevuje v maličkostech. Týká se to například nočního vstávání k modlitbě. Zda budíme v rozruchu a hluku všechny ostatní - nebo zda to děláme potichu, abychom druhým dovolili klidně spát? Zda někomu křičíme do ucha - nebo se ptáme potichu: „Chceš jít se mnou?" Takto se učíme to nejdůležitější: že život víry se vlastně projevuje v naší každodennosti.

Zpracovala Agnieszka Kaňdula
Z Milujcie się! 3/15 - Překlad Světlo 1/16

Návrat marnotratného syna

Jedné noci jsem pocítil, že je někdo vedle mne. Pocítil jsem přítomnost někoho hrozně zlého. Byl to démon. Neviditelná bytost mě chytila za hrdlo a začala mě škrtit. Cítil jsem, že umírám, že padám do temnot...

Moje máma se sama označuje jako „nepraktikující". Otec z náboženství přijímá jenom to, co se mu hodí do jeho vlastní filosofie. Moji rodiče se vždycky objevovali v kostele jenom při významných událostech: především na svatbách, křtinách a pohřbech. Já jsem byl také pokřtěný.

Dětství

Když jsem měl teprve pár let, v mé rodině už to vypadalo dost špatně. Otec propadl alkoholu. Dostal se do dluhů a přišel o svou firmu. Žel, místo toho, aby vystřízlivěl a sebral se, upadal do ještě větší závislosti na alkoholu. Máma na to reagovala tím nejhorším způsobem: vztekem, pláčem, hysterickým křikem... Denně jsem musel slyšet hádky, scény, urážky, břinkot předmětů, které se rozbíjely o stěnu... Byl jsem vždycky nesmělé a polekané dítě. Utíkal jsem se tedy ke svým bujným představám. Uzavřel jsem se ve svém vlastním světě a mým nejlepším přítelem se stal televizor. Tehdy byla novinkou kabelová televize. Desítky kanálů, a v nich kreslené filmy od rána do noci. Příběhy plné nesmyslného násilí – učící především nekřesťanským vzorům, hodnotám a postojům. Televizi jsem měl ve svém pokoji, takže jsem si ji pouštěl, kdy jsem chtěl, a díval jsem se, na co jsem chtěl. Jednou v noci jsem se dostal na pornografii. Pocítil jsem strach a stud, ale zároveň neklid. Později, obzvlášť ve chvílích stresu, jsem myslel na to, že bych to mohl vidět znovu. V noci jsem zapínal televizi a vyhledával obrazy, které ve mně vyvolávaly vzrušení. Rychle jsem upadl do závislosti na onanii...

U prvního svatého přijímání jsem byl, ale s tím, že jsem moc nevěděl, o co jde. Řekli mi, že mám jít, tak jsem tam šel. Podobnou záležitostí bylo biřmování. O biřmování jsem věděl jenom to, že je nutné k tomu, aby člověk mohl mít svatbu v kostele. Na katechezích kněz mluvil hermetickým jazykem plným specifických obratů, které jsou nepraktikujícím absolutně nesrozumitelné. Taková slova jako milost, milosrdenství, svatost, panenství, blahoslavenství buď v jazyku laiků neexistují, nebo vyznívají hanlivě. Pro patnáctiletého, který nechodí neděli co neděli do kostela, jsou katechetovy argumenty něco jako pro sváře kvantová fyzika. Žádné „souznění". Navíc jsem si pomyslel: „Na co svatba v kostele? Tolik lidí spolu žije bez svatby a není žádný rozdíl mezi těmi, co mě svatbu v kostele." Svátost biřmová jsem přijal svatokrádežně. Při zpově jsem nepřiznal hřích masturbace ani sl dování pornografie. Nevyznal jsem t protože už jsem byl závislý, a já jsem tím vůbec nechtěl přestat. A tehdy z čaly mé problémy.

Satan mě chytil do smyčky

Zatoužil jsem poznat, jaké to je být děvčetem, a hledal jsem příležitost, j tu touhu realizovat. Zároveň jsem m obrovský problém s navazováním ko taktů, což ještě víc zvětšovalo moji fr straci. Začal jsem pít, kouřit, potulov se, utíkat z domu. Dostal jsem se me pankáče. Nosil jsem číro, poslouch jsem tvrdou, šílenou muziku. Vytrác jsem se z domu, abych mohl jezdit koncerty. Tehdy se mi zdála být oáz svobody Stanice Woodstock. Byl jse tam celkem devětkrát. Teď, s odstupe času vidím, jak velké duchovní ohrože (a nejenom duchovní) tam číhá na ml dé, co nic netuší.

V jistou dobu jsem pevně věřil anarchismus. Byl jsem přesvědčen, svět se dá změnit k lepšímu revolu Vlastními silami – bez Boha. A že k tolická církev je největší překážkou takové cestě. Nenáviděl jsem círke Dopouštěl jsem se rouhání a znesvěce Zesměšňoval jsem náboženské symbol místa i posvěcené předměty. Uráž jsem kněze i řeholnice, posmíval jsem Janu Pavlu II. Nic mi nebylo svat Šikanoval jsem čestné mladé lidi oázového hnutí, kteří se mi pokouš pomoct. Posmíval jsem se jejich ví Pošklebo val jsem se tomu, že se za m modlí.

Když mi bylo 18 let, přestal jse chodit do školy a odešel jsem z dom S rodinou jsem se nestýkal zhruba os let. A vůbec jsem nechápal, jak m svým blízkým ubližuji. Žil jsem na ul jako tulák. Jezdil jsem vlaky po celé z mi načerno. Pil jsem všechno, co mi p

šlo pod ruku. Dennodenně jsem byl opilý. Žebral jsem a kradl, abych měl peníze a mohl si užívat... Za dva roky takového života jsem se stal úplným zlolějíčkem... Páchnoucí, zarostlý, špinavý, zavšivený...

Po jisté době jsem pocítil, že to už to ak dál nechci, že přestanu pít. Podařilo se mi přervat ten kruh. Nechodil jsem am, kde bývali mně známí opilci. Poznal jsem jinou společnost, ty, co byli závislí na amfetaminu. Samozřejmě sem do toho vletěl. Dokázal jsem nepat a nejíst sedm nebo osm dní po sobě... Jedné noci jsem po takovém maratónu pocítil, že je kdosi vedle mne. Pocítil jsem přítomnost někoho strašně zlého. Byl to démon. Neviditelná bytost mě uchopila za hrdlo a začala mě škrtit. Cítil jsem, že umírám, že se propadám do emnot... Démon mě bral do pekla. Poprvé v životě jsem se tehdy začal modlit: „Otče náš, jenž jsi na nebesích..." Panatoval jsem si to ještě z dětství. Strane jsem chtěl, aby Bůh byl. Dřív jsem íkal, že není, že to je lež, legenda, pohádka. A teď jsem hrozně chtěl, aby byl. A byl! Když jsem vyslovil slova „ale bav nás od zlého. Amen", démon mě ustil a byl pryč. Byl jsem vyděšený, ale ivý. Oslepil mě záblesk světla a uslyšel sem hlas jako hřmění přicházející záoveň z obou stran. Řekl mi: „Vstaň!" Pamatuju si, že se to odehrálo v neděli, dubnu roku 2006. Byla to Neděle Božího milosrdenství... V tu noc jsem přestal brát drogy. Už jsem si nikdy íckrát „nedal". Znovu jsem zatoužil měnit svůj život.

Začal jsem hledat Boha

Chtěl jsem vědět, kým je a proč mě achránil jeho osobní zásah. Vždyť jsem i peklo zasloužil. Žel, sveden zlým uchem, jsem Boha hledal všude, jenom e v církvi. Krátce nato jsem poznal ednu dívku. Úplně mě pobláznila. Ovládla mě zvířecí náruživost. Citovým ydíráním jsem ji donutil ke společnému ivotu. Byla ještě panna. To je pro mne edna z největších výčitek svědomí – odnes mě to strašně pálí – a žel ždycky bude... Po jisté době jsem ponal další dívku. Utekla z domu a nemě kde bydlet. Vzal jsem ji k sobě, aby se nepotloukala po ulicích. Zamilovali jsme se do sebe a žili spolu jako manželé. Když se něco staví na hříchu, dříve nebo později se to musí rozpadnout. Náš svazek vydržel dva roky. Skončil především mojí vinou. Ona si ráda vypila a já, když jsem hodně vypil, jsem bývat strašně agresivní. Neovládal jsem se. Choval jsem se jako dobytek. Přestával jsem být sám sebou, jako by něco nade mnou přebíralo kontrolu... Pociťoval jsem tehdy jakýsi způsob nadvlády nad druhými, poněvadž se mě lidé strašně báli...

V roce 2009 jsem dostal Písmo svaté

Musím uvést ještě tento příběh, protože to je další zázrak. Stokrát jsem prošel kolem kláštera bosých karmelitánů. Brána mezi kostelem a hřbitovem byla vždycky zavřená. Jednoho dne jsem tudy šel, opilý, za ruku se slečnou, a brána byla otevřená. Stál v ní řeholník (možná to byl anděl?). Povídám: „Pochválen Ježíš Kristus!" A zeptal jsem se ho, zda by mi nemohl dát Písmo svaté, že bych si je moc chtěl přečíst, ale že nemám peníze, abych si je koupil. K mému velkému překvapení řeholník odpověděl: „Počkej, hned ti ho přinesu!" Vešel do budovy a vrátil se za tři minuty s Biblí v ruce. Chvíli jsme spolu mluvili. Přiznal jsem se mu, že žiji s děvčetem bez svatby a že se živíme hlavně krádežemi v obchodech. Vyprávěl jsem mu o svém dávném setkání s Bohem, o tom, že ho pořád hledám a že mám představu, že v Písmu svatém je obsažena pravda o něm, proto moc toužím si je přečíst. Řeholník tehdy zesmutněl a řekl: „Samozřejmě, musíš to přečíst. Prosím!" A knihu mi daroval.

Pod vlivem četby Písma svatého se moje myšlení začalo měnit. Probudilo se ve mně svědomí. Přišel jsem na to, že se takhle žít nedá. Že se to musí změnit. Nejdřív přestat krást. Ale jednoho dne jsme zase šli do obchodu. Žel, chytili nás při pokusu o krádež. Přijela policie a odvezli nás na úřadovnu. Mne propustili, ale moje děvče ne. Dozvěděl jsem se, že ji odvezli na místo, kde byla přihlášena. Jel jsem tam. Otevřel mi její nevlastní otec. Ukázalo se, že mě, mírně řečeno, podvedla v tom, kolik let jí je. Osmnácté narozeniny měla teprve před sebou. Podařilo se mi s ní chvilku promluvit. V šoku z toho všeho jsem se vrátil domů.

Tehdy jsem hodně pil. Bylo léto a já jsem jel na Stanici Woodstock. Stál jsem tak u cesty a popíjel pivo a tu jde po cestě kněz v purpuru. Biskup. Zakřičel jsem: „Pochválen Pán Ježíš Kristus!" Biskup přišel ke mně, aby se mnou promluvil. V jednom momentě vztáhl ruce nad mou hlavu a začal vzývat Ducha Svatého. Mluvil velice rychle, exaltovaným hlasem, se sílou. Říkal, že mě vede Duch Svatý, že Panna Maria je stále se mnou a že mě budou ochraňovat všichni andělé a svatí. Také mi přikázal, že se mám modlit růženec, protože to bude můj ochranný štít. Nakonec nakreslil na mé čelo znamení kříže. Ucítil jsem příjemnou vůni oleje. Měl jsem dojem, že se na biskupově prstě objevil olej, ačkoliv dříve měl ruce úplně suché. Zaslepený jsem řekl: „Otče, pomazals mě na bojovníka." A on odpověděl: „Ano."

Na podzim se ke mně vrátila moje dívka. Znovu utekla z domu. Potěšilo mě, že se vrátila, ale už jsme si nedokázali porozumět... Bylo příliš mnoho věcí, které jsme nedokázali zapomenout. Za ty dva roky se nahromadilo příliš mnoho zla... A já jsem ji nedokázal nepřijímat jako nástroj. Náš podivný svazek tehdy definitivně skončil. Jak už jsem napsal – něco, co se staví na hříchu, se musí rozpadnout. Takže se to rozpadlo. Tak, jak to začalo, tak to i samo skončilo. Po rozchodu se svou dívkou jsem znovu propadl alkoholu. Strašně jsem pil. Po celé tři měsíce jsem nevystřízlivěl, musel jsem být stále opilý: ve dne i v noci. A i tak jsem na ni nemohl zapomenout...

Prvního ledna roku 2010 mi došlo, že už mám dost. Že už nemůžu pít, jinak se sebou skoncuji...

Nový život

Zavěsil jsem na stěnu obrázek Ježíše Milosrdného. Padl jsem na kolena a řekl: „Ježíši, už jednou jsi mě zachránil. Znovu potřebuju pomoc. Protože já už nemůžu! Nevím, proč žiji. Nevím, co mám dělat. Nevím, kdo jsem. Udělej něco! Pomoz mi! Ježíši, důvěřuji Ti!" Skoncoval jsem s alkoholem. Za několik

dní jsem zjistil, že mi kouření hrozně škodí. Znovu jsem se pomodlil: „Pane Ježíši, dej mi sílu, abych se dostal z té závislosti.“ Ráno jsem vstal a kouřit se mi nechtělo. Fyzické projevy nikotinové absence byly úplně pryč. Zůstal mi jenom návyk sahat po cigaretách z nudy. Ráno cvičení a odpoledne trénink síly: bradla a činky. Začal jsem se pravidelně modlit, ráno i večer, a každodenně číst Písmo svaté. Přečetl jsem je celé – od začátku až do konce. Potom ještě jednou znovu Nový zákon. Později čtyři evangelia a Skutky apoštolů. Prostudoval jsem to, prohlédl jsem i všechny poznámky a přečetl všechny vysvětlivky. Pochopil jsem, že tou církví osobně založenou Ježíšem je katolická církev. Že jenom katolická církev pokračuje v učení apoštolů. Že jenom tady je Pán Ježíš cele přítomný. A jestliže je zde Pán Ježíš, a já se chci držet s Ježíšem, tak se musím smířit s církví a stát se její součástí. Myslel jsem na zpověď. Chtěl jsem jít ke zpovědi „čistý“, protože jsem věděl, že po tom kroku už nebudu žít jako dřív. Že návrat do církve znamená odřeknout se každého hříchu. Drogy, včetně marihuany jsem měl už dávno za sebou. Alkohol a cigarety také. Přišel čas, abych se vypořádal s nečistotou.

Právě tenkrát se mi dostal do ruky časopis *Milujcie się!* a v něm bylo svědectví závislých na sexu. Lidé v nich popisovali, jak jim pornografie zničila život. Tehdyjsem pochopil, že jsem na tom podobně. To kvůli pornografii jsem nedovedl milovat. To kvůli pornografii jsem nedůvěřoval ženám, poněvadž jsem je všechny podvědomě považoval za coury. Nedokázal jsem vybudovat svazek, protože mi záleželo jenom na sexuálním uspokojení... Uvědomil jsem si, že příčinou mého egoismu je vlastně pornografie a od raných dětských let prováděná onanie. Naházel jsem na jednu hromadu všechny časopisy a pornofilmy, které jsem doma měl. A hodil jsem to všechno do kamen. Rozhodl jsem se nadále žít v čistotě.

Konečně jsem se také připravoval ke zpovědi, a po dlouhém duchovním zápase jsem vzal sešit popsaný svými hříchy a šel jsem do kostela. Byl 19. březen roku 2012, postní doba. Když jsem odešel ze zpovědnice, cítil jsem se svobodný. Pomyslel jsem si, že to je divné. Celý život jsem hledal svobodu. Svoboda pro mne byla nejdůležitější. Najednou jsem uviděl, že to, co svět nabízí, je jenom přelud volnosti, ale ve skutečnosti je to zotročení. Tenkrát mi Kristus dal opravdovou svobodu: svobodu od hříchu, svobodu pro konání dobra. Před zpovědí jsem se bál, že něco ztratím. Jenomže jsem nic neztratil, ale mnohem víc získal. A tak je to vždycky, když naslouchám hlasu svědomí. Kdykoliv jsem Pánu věřil, nikdy jsem nebyl zklamán. Ježíši, důvěřuji Ti! Ježíši, miluji Tě! Amen! Aleluja!

Od té generální zpovědi se vroucně účastním nejrůznějších náboženských úkonů. Na mši svaté bývám převážně častěji než jednou za týden. Při každé Eucharistii přistupuji ke svatému přijímání, často využívám svátosti smíření a pokání. Hodně se modlím – především růženec. Denně se modlím korunku k Božímu milosrdenství. A samozřejmě se denně živím Božím slovem. Každou středu a každý pátek se postím o chlebě a vodě na úmysl obrácení zatvrzelých hříšníků a osvobození posedlých lidí.

Samozřejmě, že ta moje proměna nenastala v jediné chvíli! Byl to celý proces. Ze začátku mi delší modlitba způsobovala veliké potíže. Na nedělní eucharistii jsem chodil často z povinnosti, abych neměl hřích. Teď tam vždycky odcházím s radostí. Čím víc se blížím ke Kristu, tím víc po něm toužím. Sním o tom, že se s ním konečně setkám na věčnosti. To neznamená, že se mi nelíbí pozemský život. Velmi se mi líbí, ale teď už není na prvním místě. Na prvním místě v mém životě bude teď už vždycky Kristus. Má víra stále vzrůstá, dozrává, nese ovoce. Vidím, jak mě Kristus vede. Všechno jsem mu obětoval. Zřekl jsem se každého hříchu. Vyznal jsem, že Ježíš je Pán. A vidím, jak Pán očišťuje mé srdce, léčí má dávná zranění, komplexy a slabosti. Duch Svatý ve mně obnovuje své dary. Vrací mi schopnosti, které jsem měl jako dítě, ale později jsem je ztratil. Posvěcuje mě každého dne. Vidím, jak proměňujemůj život, protože jsem mu ho dal. Dovolil jsem mu, aby ho řídil. Prosil jsem, aby ho proměnil podle své vůle. A zažívám stále nové zázraky.

Pouze Kristus dává skutečnou moc

Několikrát se stalo, že mě během adorace Nejsvětější svátosti Pán naplnil Duchem Svatým. Dovolil mi na chvíli dotknout se nebe. Pocítil jsem v sobě jeho moc. Pouze Kristus dává skutečnou moc. Moc z vysokosti. Jediné, po čem jsem tehdy toužil, bylo poslouchat jeho příkazy a vyplňovat jeho vůli. Nemohl jsem odtrhnout zrak od Nejsvětější Hostie. Spatřil jsem, že to je skutečně Kristovo Tělo. Ne nějaký symbol. Žádná metafora. Tělo Kristovo! V srdci jsem pocítil oheň. Ten oheň se čas od času vrací a tehdy v duši slyším Kristův hlas. Jdu za ním. Pán ve mně zapálil touhu přinášet dobrou zvěst. Chci se o to svědectví dělit se ztracenými bratry. Toužím, aby všichni pokřtění uslyšeli a pochopili, co ztrácejí, když odcházejí z církve. Chci světu říkat, že Bůh je láska. Toužím křičet: „Obraťte se a věřte v evangelium!“, protože Boží království je blízko, stačí natáhnout ruku. „Budeš milovat Pána, Boha svého (...), a bližního svého jako sám sebe.“ Jestliže to budeme všichni dodržovat, Boží království se stane naší skutečností.

Milovaní! Prosím vás, neopakujte moje chyby! Pokud máte nějaké problémy, jděte s nimi za Ježíšem. Nebojte se! Ježíš žije! Ježíš jedná! Ježíš zvítězil! Ježíš proměňuje lidská srdce. Otevřete se jeho lásce! Dejte mu svá srdce, aby je mohl vylepšit! Modlete se! Vlastním životem dokládám, že dříve nebo později pocítíte spásné účinky modlitby. Uvidíte, že živý Bůh reálně působí ve vašem životě. Jenom mu dovolte, aby mohl působit. A ty mezi vámi, kteří žijí v čistotě a zažívají Boží lásku každý den, prosím – rozšiřujte to svědectví. Předávejte ho těm, kteří se vzdalují od Lásky, těm, kteří pomalu sklouzávají do propasti. At si to přečtou. Ať pochopí, že to, co nabízí svět, je jenom reklama. Nemá to žádnou hodnotu. Nedejte se nalákat! Skutečnou svobodu, opravdovou radost, skutečné štěstí, skutečnou lásku může zajistit jedině Bůh!

Adrian, 28 let

Z Milujcie się! 2/2015
Překlad podle Světla 45-46/2015

MLADÝM

Mami, udělej místo pro tátu

Všechny časopisy, které se věnují výchově by měly alespoň jednou za rok povinně psát o roli otce. Otcové jsou, spolu s matkami, rozhodujícími činiteli vývoje nového člověka. Pokud je znovu nedoceníme, daleko nedojdeme! Ano, právě nyní, ve chvíli, kdy žena opouští dům kvůli své kariéře, je nezbytně nutné, aby se otcové vrátili domů. Jejich přítomnost je rozhodující. Důvod je jasný a přesvědčivý: výchova bez otce je poloviční (stejně to platí i pro nepřítomnost matky).

Aby dítě nevyrůstalo frustrované, potřebuje kontakt s oběma rodiči! Zvyknout si na nepřítomnost otce (nebo matky) znamená zvyknout si na selhání dítěte. Zbavit dítě otcovské nebo mateřské přítomnosti je pedagogickým zločinem! Jsou to snad přehnaná slova? Ne tak docela, pokud máme na mysli psychologickou škodu, za niž může chybějící otcovská figura. Matka může řídit auto stejně jako otec, matka může opravit domácí elektrospotřebiče lépe než otec, ale život bez otce, to je něco jiného.

Otec:

– **je méně ochranitelský než matka.** To potvrzuje také psycholožka Luigia Camaioni (1947–2004): „Otec zasahuje instinktivně pozitivně a povzbuzuje dítě častěji než matka; v určitém věku pak také dítě baví více hrát si s otcem než s matkou."

– **hraje si s dítětem mužským způsobem.** Matka většinou drží dítě v náruči a mluví k němu. Otec naopak dítě vezme a „vyhazuje je do vzduchu".

– **dává větší jistotu, zejména v obtížných situacích.** Alexandr (8 let) prozrazuje: „Když jsem se svým tátou u moře, plaveme společně a já nemám strach, že bych se utopil. Se svým otcem se cítím jako ryba, kterou žádný rybář nemůže ulovit."

– **je méně úzkostný** – otevírá dítěti dveře do světa.

– **je méně vnímavý k protikladům.** Matka se pohybuje na první pohled jako namazané soukolí, vyrovnává napětí a rozdíly.

– **většinou si nedělá tolik starostí se zdravím dítěte.** Matky mají po prvním zakašlání pocit, že dítě málem umírá.

Jedna novinářka odpověděla na dotaz redaktora, zda mají otec a matka rozdílné úlohy takto: „Určitě ano! Matka znamená přijetí, otec znamená smysl pro realitu. Matka je podlahou, která podpírá, otec je zdí, která ochraňuje, ale také omezuje. Matka učí žít, otec učí umírat. Matka pečuje o útulné hnízdo, otec učí, jak hnízdo opustit."

Nebylo by nic obtížného pokračovat v uvádění protikladů dvojího výchovného stylu – mužského a ženského. Ale z toho, co bylo prezentováno, můžeme usuzovat, že pokud chce dítě vyrůst v opravdového člověka, nestačí k tomu pouze matka. Není pochyb, že svět bez otců je světem obyvatel lidsky chudších. To málo, co bylo výše popsáno, může být zvláště dnes pozváním k prohloubení těchto témat, abychom byli připraveni bránit otce a matky před stále silnějším tlakem nebezpečné a útočné ideologie, která se v současnosti snaží vymazat přirozené rozdíly mezi oběma pohlavími.

Otec Matky Terezy z Kalkaty

„Můj otec se jmenoval Kole Bojaxhiu. Protože se věnoval obchodu, byl stále na cestách po celé Evropě. Když se vrátil, shromáždil kolem sebe všechny děti a vypravoval nám, co viděl a dělal. Byl mužem přísným a očekával od nás mnoho. Ale byl také velmi štědrý. Rozdával všem jídlo i peníze, docela anonymně, bez toho, že by se chlubil. Vždycky říkal: ‚Buďte štědří ke všem, jako Bůh byl štědrý k nám: dal nám mnoho, velmi mnoho, proto také vy buďte štědří ke všem!' Jednou mi řekl: ‚Má dcero, nikdy si neber ani nepřijímej kousek chleba, pokud se o něj nerozdělíš s druhými.' Jindy mi zase řekl: ‚Sobectví je duchovní nemoc.'"

Otec papeže sv. Jana Pavla II.

„Můj otec byl skvělý. A téměř všechny moje vzpomínky na dětství a dospívání jsou spojeny s ním. Jeho příklad byl dostačující, aby mě naučil disciplíně a smyslu pro povinnost. Byl mužem skutečně mimořádným!"

Pino Pellegrino
Salesiánský magazín 2015/6

Mojmírovci, Přemyslovci a Slavníkovci (5)

Bořivoj, Ludmila Srbská a Morava

) matce sv. Václava kněžně Drahomíře a o jejím bratru dislavovi–Ratislavovi, králi moravském, bylo zjištěno, že :házeli z Luticů na jihovýchodní Moravě. Lutici měli své censké a duchovní centrum na Stoboru bána, později iném Bánov u Uherského Brodu. Tito Lutici však byli ioží Srbů, kteří podle Josiffóna sídlili v sousedství kmenů: orvatů, Moravanů, Hanáků a Lachů. Tak kupř. dle Porogeneta srbský knížecí rod Viševičů, sídlící v Záchlumí ercegovina), pocházel ze severu, z kmene Bílých Srbů, du zvaného „Litziké" (viz obrázek).

Jemůže být pochyb o tom, že kmen Litziké je totožný menem „Luckín", jejž Josiffón umístil do prostoru mezi y a Lachy. Po něm pak zůstaly stopy v názvu „campus czko" a „provincia Lucensis". Podle Porfyrogeneta Bílí ové sídlili v sousedství Bílých Chorvatů, kteří podle áv arabských zpravodajů měli své centrum v Chorvat– lehradu. Proložní legenda ruská píše, že sv. Ludmila poázela ze země Srbské, a že byla dcerou srbského knížete. ejmě z tohoto knížecího rodu byli i Viševiči, jejichž kokou byl kraj Litziké, čili Luticko. Právě z těchto Luticů :házela Drahomíra a Radislav–Ratislav Lutický, a potažtéž jejich matka Ludmila Srbská, manželka Bořivojova!

Mnich Kristián nazývá otce sv. Ludmily Slaviborem. Po etí Svatoplukově od Němců dosadili Moravané roku 871 svého krále kněze Slavomara, Svatoplukova příbuzného, a nutili ho vést válku proti Němcům. Zajatý Svatopluk přitás Němci na Moravu, slíbil jim totiž bojovat proti Slavomai. Přidal se však v noci tajně na Slavomarovu stranu, a olečně pak Němce porazili. Moravští historici 17. století, ejmě na základě starých záznamů, nazývají Slavomara ıviborem. Situace ukazuje na to, že Slavomar-Slavibor je ožný s otcem sv. Ludmily, a že sídlil na Stoboru bána, na zdějším Bánově!

ihoruská redakce I. staroslověnské legendy o sv. Václavu e jméno naší světice Ludmily jako „Ludmina"! Je zvláště zoruhodné, že staří lidé v Bánově dnes neřeknou Ludmile ak, než „Lidmina", což se před změnou „u" na „i" vyslovalo jako „Ludmina"! Tato shoda výslovnosti jména naší tice nemůže být náhodná! Je dalším potvrzením původu dmily Srbské z Lutického Bánova, který byl sdělen Kosvi už roku 1099, během jeho jednání na poli Luckém. Bánově se jméno Ludminy udržovalo v živé řeči mj. také ı, že se každý rok připomínalo o jejím kalendářním svát-, a že se často dávalo při křtu.

Pozdější podporovatel slovanské liturgie a první český král atislav I. (1061–1092), který se, podle Kosmy, před činy ého tehdy ještě panujícího bratra knížete Spytihněva II. hýlil roku 1056 raději do Uher, se tam podruhé oženil lcerou krále Ondřeje, a dal jedné ze svých dcer, pocházející právě z tohoto manželství, jméno Ludmila. V Uhrách, především pak v Bánově na „poli Luckém", se uchovávala

Dávné stěhování části Bílých Srbů (White Serbia), svého času usídlených na rozlehlých územích kolem středního toku řeky Labe. Jejich stěhování postupovalo přes území dnešní České republiky jihovýchodním směrem na Balkán.
Podle: cs.wikipedia.org/wiki/Bílé_Srbsko

živá vzpomínka na mučednici sv. Ludminu. Odtud se její jméno dostalo mj. i do jižního Ruska prostřednictvím slovanského kláštera na Sázavě, jehož styky s jižním Ruskem dosvědčuje mj. i uložení ostatků ruských světců Borise a Gleba do oltáře klášterního kostela na Sázavě roku 1095! Zřejmě slovanští mniši po prvním svém vyhnání ze Sázavského kláštera roku 1056 odešli do tehdy k Uhrám náležejícího Bánova u Uherského Brodu. V Bánově musel tehdy ještě existovat alespoň jeden slovanský klášter! Tradice mluví o klášteře na Králově (pahorku, poznámka J. K.), avšak nějaká klášterní komunita musela tehdy žít i v Kopcích! Na klášter v Kopcích se vztahuje bánovská pověst o poustevníku. Tamní Boží Muka byla odedávna a bez přerušení ozdobena soškou sv. Jana Křtitele!

Kníže Vratislav II. (který pak od roku 1086, jako český král, byl nazýván Vratislavem I.) po svém nástupu na knížecí trůn roku 1061 povolal slovanské mnichy z Uher zpět, na Sázavu. Po druhém jejich vyhnání ze Sázavy roku 1097 stopy po těchto slovanských mniších mizí! Někteří z nich snad odešli na Ukrajinu, jiní pravděpodobně do jižního Chorvatska. Svědčí pro to do dneška zachované slovanské literární památky.

Můžeme říci, že v Bánově existoval slovanský klášter v 9. století, a že se udržel snad až do 12. století. Z jeho komunity

určitě odešli někteří mniši s kněžnou Drahomírou po jejím sňatku a jejím odchodu do Čech. Další slovanské mnichy z Bánova povolal později její syn Václav Svatý. Nesporně jeden z těchto bánovských řeholních bratří sepsal o něm původní, dnes už ztracenou legendu, o čemž v zachovaných výtazích svědčí mj. i použití jména Ludmina! Z této původní legendy, která mohla být velmi rozsáhlá, byly pořizovány zkrácené výtahy. Jedním takovým zkráceným výtahem je pravděpodobně i I. staroslověnská legenda. Z původní, nezkrácené legendy čerpal podle všeho i Laurentius, autor tzv. Legendy Vavřincovy. Polemizoval s ní také legendista Kristián.

Slovanští mniši sídlili snad také ve Svatém Janu pod Skalou. Lze se právem domnívat, že do jejich komunity patřil též neznámý autor Staroslověnské legendy o bl. Ivanovi, synu krále chorvatského. Jeho dílo, nazvané „O pustynnike Ivaně, koroleviče korvackom", svým stylem a volbou slov stojí velmi blizko I. staroslověnské legendě svatováclavské. Členem téže klášterní komunity byl určitě i bl. Ivan, na kterého se vztahuje pověst o zmizení „svatoplukově". Jak již bylo řečeno bl. Ivan byl velkomoravským panovníkem, který se rozhodl činit pokání a žít na zapřenou mezi poustevníky na úbočí hory Zobor, což je lokalita Stobor-bána. Tuto pověst Kosmas slyšel v Bánově zároveň se svědectvím o životě a smrti sv. Ludmily a kněžny Drahomíry. Ta dle Kristiána pocházela ze Stodor, ve skutečnosti však obě pocházely ze Stoboru Bánova.

S památkou sv. Ludmily žila na Bánově i památka na bl. Ivana, jehož jméno tam dostal při křtu, jak bylo doloženo, kupř. Ivan, syn Manthův, ještě ve 13. století. Jiní nositelé jména Ivan dali v 11. století svoje jméno několika osadám na Moravě. Na Slovensku mj. dědině Ivanovce v okresu Nové mesto nad Váhom. To svědčí o tom, že bl. Ivan byl na Moravě i na Slovensku dobře známý ještě i v 10. a 11. století. Zdá se, že Kosmas dělá narážku na setkání Bořivojovo s bl. Ivanem v okolí Bánova, když lokalitu označuje jako místo „velmi vhodné a bohaté na lovy". Je nepochybné, že v časech vlády Drahomíry a Václava přicházeli do Čech, kromě slovanských kněží a řeholníků, také moravští krajané laici. Ti pravděpodobně tvořili značnou část jejich družin, a byli usídleni mj. i v okolí Tetína. Naznačují to jména osad Srbsko, Luteň, Hostim, aj. Také tito krajané sem přenesli tradice o bl. Ivanovi, jež se pak soustředily v lokalitě Sv. Jan pod Skalou.

Legendy sv. Ludmile jako manžela připisují knížete Bořivoje. Kristián jej označuje jako prvního křesťanského panovníka v Čechách, stejně tak jako i pozdější epigoni i s kronikářem Kosmou, který mu však jako manželku připsal Ludmilu ze Pšova. Je to ovšem původně Kristiánův osudný omyl! To mj. také proto, že podle Kristiánem zaznamenaných letopočtů není pro Bořivoje mezi českými panovníky místa, což postřehl i Kosmas. Bořivoj mohl být panovníkem jenom na Moravě, kde po něm nastoupil jeho syn Radislav-Ratislav Lutický, na kterého nutno vztahovat údaj Proložní legendy: „Syn pak její Vratislav přejal otcovský stolec, a vládnuv 33 let, skonal v Pánu". Z uvedených slov plyne, že Radislav-Ratislav nastoupil po Bořivojovi bezprostředně – legenda totiž vynechává jméno Spytihněvovo! Délka vlády 33 let je součtem jeho vlády na Stoboru Bánově a na Chorvat-Velehradu v létech přibližně 918/919 až 952/953. Bořivoje jako krále moravského výslovně jmenuje již námi výše vzpomenutá Staroslověnská legenda o bl. Ivanovi chorvatském, jež vznikla současně s Legendou o sv. Václavu přibližně o půl století dříve, než legenda Kristiánova. Jiná Ivanská legenda, sepsaná ještě před 13. stoletím, klade Bořivojovo setkání s bl. Ivanem na pověstném lovu k roku 909. Takže vláda Bořivoje vyplňovala mezeru mezi Mojmírem II. (III.) a Radislavem-Ratislavem Lutickým.

Poslední zpráva o Mojmírovi II. (III.) je v zahraničních análech zaznamenána k roku 901. Poněvadž Moravané porazili Maďary roku 902, a ještě také roku 906, bývá vláda Mojmírova kladena do let 894 až 906/907. To se však nesrovnává se zprávou Reginona z Průmu (zemřel roku 915)! Podle něj království po Svatoplukovi „drželi jeho synové nešťastně na krátkou dobu". Podle Reginona vládlo po sobě více synů Svatoplukových, nejen Mojmír II. (III.)! Dukljanin připisuje nástupci Svatoplukovu Svetolikovi 12 let vlády, chorvatská verse Dukljanina však 17 let! Panoval-li po Svatoplukovi nejprve jeho syn Predeslav-Ivan 2 roky, Mojmír pak 5 nebo 6 let (do roku 901/902), což odpovídá Reginonovu údaji: „pauco tempore", tzn. „po krátký čas", potom tedy dalších 17 let (do roku 918/919) vládnul moravský král Bořivoj. Po něm pak 33 let vládnul jeho vlastní syn Radislav-Ratislav. Tedy do roku 952, nebo snad až do roku 956 (podle Dukljanina se jmenoval Vladislav!?).

Proložní legenda o sv. Ludmile píše o Bořivojovi, že zemřel jako 36letý, což je velmi nepravděpodobné. Tento časový údaj je možné považovat za nechtěný omyl (Poznámka J. K.: dle tabulky datování, vypracované na základě tzv. Borákových anagramů, se Bořivoj Lutic dožil přibližně 70ti roků – viz anagramy č. 208 a 199 v tab. na s. 84, Moravský historický sborník, Ročenka MNK za roky 2006–2010). Vezmeme-li těchto 36 let jako údaj o délce jeho vlády, pak Bořivoj začal vládnout kolem let 880/882, tedy ještě za života sv. Metoděje! Do roku 901/902 vládnul Bořivoj jenom na údělném knížectví srbském na Stobor-Bánovu v území Luticů. Bylo to rodiště jeho manželky sv. Ludminy-Ludmily Srbské a jejich dětí, především Radislava-Ratislava a Drahomíry. Dle Proložní legendy měli spolu 3 syny a 1 dceru. Bořivoj se zřejmě do knížectví srbského přiženil, což zní velmi záhadně. Potom do roku 918/919 vládl jako moravský král v poměrně rozlehlé oblasti, rozkládající se severně od Dunaje, tedy na Moravě, na Slovensku, ve Slezsku a na Krakovsku.

Podle mnicha Kristiána král Svatopluk I. Veliký odháněl Bořivoje od svého stolu a ponižoval ho pro jeho domnělé pohanství. Poněvadž Kristián je už znám jako deformátor historických událostí právem předpokládáme, že skutečný důvod diskriminace Bořivoje byl jiný, patrně prestižní. Arab Al-Masúdí zaznamenal jméno Bořivojova syna jako R.s.d.láj.dž. to je buď Rasdislavič, nebo Rastislavič. J. J. I. Středovský ve své historii Moravy (Sacra Moraviae historia)

nazývá moravského krále Rostislava (846–869) jménem Radislav. Tento anachronismus však ukazuje na Radislava-Ratislava Lutického (v souvislosti se zprávou Al-Masúdího) jako na potomka krále Rostislava, kterého, jak víme, Svatopluk I. lstí zbavil trůnu a vydal Němcům. Rostislavův syn Bořivoj mohl mít tehdy přibližně 10 až 12 roků, a nepochybně byl už dávno od Metoděje pokřtěn. Svatopluk mohl Bořivojovi dělat příkoří na veřejnosti především proto, že Bořivoj byl Rostislavovým synem! Toho si povšimnul i Metoděj po svém návratu z bavorského vězení roku 874. Bořivojovi měl pak Metoděj prorokovat návrat na otcovský (Rostislavův) trůn slovy: „Budeš pánem svých pánů!" Snad vlivem Svatoplukovým, s úmyslem zbavit se nepohodlného soka, byl uskutečněn Bořivojův sňatek s Ludminou, dcerou Slavomara-Slavimíra na Stoboru-bána. Tak se Bořivoj stal „bánem" ve shodě se zprávou Dukljanina o původu hodnosti a funkce „bána". Po smrti Svatoplukově nabídl pravděpodobně jeho syn Predeslav-Ivan Bořivojovi svůj trůn, aby tak napravil otcovu křivdu na Rostislavovi, a aby mohl za to činit pokání jako řeholník-poustevník v blízkosti Stoboru-Bánova. Byl tam totiž slovanský klášter.

Bořivoj tuto nabídku zřejmě nepřijal, poněvadž by se musel utkat vojensky s mladšími syny Svatoplukovými. Ti se podle Análů fuldských snažili strhnout vládu na sebe. Nástupcem Predeslavovým se stal Mojmír II. (III.), který je patrně totožný s knížetem Strojmírem, o kterém vypravuje Kristián. Po smrti Mojmírově, který nespíše padl roku 902 v bojích s Maďary, Němci chtěli za krále Moravy dosadit Svatopluka II. Je zajímavé, že se na něho rovněž hodí líčení Kristiánovo o Strojmírovi, „který uprchnuv od národa svého u Němců byl ve vyhnanství". Kristiánovi splynuli Mojmír II. (III.) a Svatopluk II. v jednu osobu! Bořivoj tehdy vystoupil proti Svatoplukovi II. a ujal se na 17 let vlády nad celou Moravou přibližně v letech 902 až 919. Bořivojovu vládu na Moravě dosvědčuje sám Kristián zprávou o proroctví Metodějově: „Budeš pánem svých pánů!" Toto proroctví mohlo vzniknout až po uplynutí Bořivojovy vlády na Moravě. Jak už bylo uvedeno výslovně moravským knížetem nazývá Bořivoje Staroslověnská legenda o bl. Ivanu chorvatském. Jak se potom mohlo stát, že Kristián udělal z Bořivoje knížete nad Čechami?

Sňatkem s Ludminou Srbskou se Bořivoj Lutic stal v jejím knížectví „bánem". Slovo „bán" vzniklo stažením z původního „bojan". Porfyrogenetos píše o jižních Slovanech, že přišli ze severu, z kraje Bílých Srbů zvaného „Boíni". Ibrahim Ibn Jakub píše o Boleslavovi Českém, že mu podléhala wa „Fragha", wa Bujama, wa Krakúa. Podobně jako Praha a Krakov musela být i Bujama též městem, podle něhož se jmenovala i jemu podřízená krajina. Arab Al-Idrisi rozeznává dvě Bujamy. K jedné patřila Míšeň, a ta byla určitě totožná s dnešními Čechami. Druhá Bujama se nacházela na Moravě a v Uhrách, severně od Dunaje. Ta byla nesporně totožná s údělným knížectvím při hradu Bánově.

Krajina podléhající „bojanovi-bánovi" slula Bojania, a tím i jeho sídlo. Mnich Kristián zřejmě četl slova „bojanus" a „Bojania" jako „boemus" a „Boemia". Ztotožnil je s Čechami Přemyslovců, čímž vytvořil uměle a nepravdivě z Bořivoje Lutice a z Ludminy Srbské panovníky v Čechách, a také rodiče Přemyslovců Spytihněva a Vratislava!?

Dokončení příště

Nový pohled na staré české dějiny podle P. Františka Boráka
Do tisku připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Jsme na cestě naším životem ...

Náš život je cesta. Cesta, která není stále stejná – někdy je to asfaltka, někdy jsou tam výmoly, někdy je to úzká pěšinka nebo cesta krásnou přírodou, někdy musíme překonávat překážky... A někdy se i stane, že zabloudíme a pak to musíme vzít oklikou. Nástrahy na naší cestě se ale dají zdolat, máme-li cíl.

„Já jsem cesta", říká o sobě Ježíš. Následovat Ježíše – převzít jeho „životní styl" - je vlastně cílem cesty každého křesťana. Je to jednoznačné, univerzální zadání jehož aplikace je však jedinečná tak jako každý z nás je jedinečný.

Někdy se ale stává, že se nám cíl ztrácí. Potom neškodí se na cestě zastavit zrekapitulovat svoje dosavadní putování, znovu se zaměřit na cíl a případně dle toho změnit směr.

Na naší cestě naštěstí nejdeme sami. Přijmeme-li Ježíšův „životní styl" za svůj můžeme také druhým pomáhat při zdolávání jejich někdy hrbolatých a nerovných cest a ukazovat na Ježíše jako na cíl, za kterým stojí za to jít. Pro Ježíše bylo charakteristické bytí pro druhé. To můžeme druhým předávat různými způsoby - milosrdenstvím, odpuštěním, smířením, povzbuzením, předáváním naděje...

Bude-li cílem naší cesty Ježíš, můžeme napomáhat šíření evangelia (srv. Flp 1,5) aby Boží spásu mohl vidět každý člověk.

Podle: www.vira.cz

Movable Press, Gutenberg, and the Bible

Johann Gutenberg

It is a lesser known fact that the Chinese actually invented the first movable type during the Ch'ing-li period (1041-1048). A commoner by the name of Pi Sheng is largely accredited with the invention. The ramification on Chinese society however, with the use of characters in their language, deemed to hold less significance in regards to the movable type which would some 400 years later affect European life a great deal. In 1454, a man by the name of Johannes Gensfleisch zum Gutenberg brought the printing press to light in Europe. Before its coming about, books were either copied by hand or printed from engraved wooden blocks, a process that took months or even years to finish. Johannes Gutenberg's printing press revolutionized the distribution of knowledge in Europe by making it possible to produce many copies of a work in a relatively short amount of time. The *Gutenberg Bible* is the first significant book printed in the West with movable metal type, and its impact on the world is undeniable. Therefore, Gutenberg is accredited for "inventing" the movable type largely because it came at a time and place where it had the greatest impact.

Johannes Gutenberg was born in Mainz, Germany around the year 1398. He was a blacksmith, goldsmith, and printer. Much about Gutenberg's life is unknown, as is the question to whether or not he knew of the Chinese invention that preceded his own. What we do know is that Gutenberg's printing press transformed the creation of books and helped make them affordable, ushering in a new era of literature distribution and, as a result, increased literacy. This was especially notable in terms of spreading the word of God. The *Gutenberg Bible,* as it is known, took several years of labor. It was commenced in 1452 and completed around 1455. All in all, it was printed in an edition of approximately 180 copies. Perhaps what is most remarkable about the *Gutenberg Bible* is its intricate design. The *Bible* features colored initials and illuminations all done by hand after its print. It consists in excess of 1280 pages and its layout entails two columns per page. The initial pages contained 40 lines per column with later printings consisting of 42 lines when Gutenberg realized that he could fit more lines on the page. Approximately 135 copies of the *Bible* were printed on paper with the remaining on vellum (calfskin). The *Gutenberg Bible* was written in Latin according to the Vulgate (a Latin version of the Bible authorized and used by the Roman Catholic Church). Holding on to the current tradition of manuscripts at the time, it utilized Gothic style. The main text was in black with red and blue headers. By

One page of Gutenberg Bible

and large, the *Gutenberg Bible* is considered one of the finest printed books ever made. According to Evan Andrews, a published historian,

"Out of some 180 original printed copies of the *Gutenberg Bible*, 49 still exist in library, university, and museum collections. Less than half are complete, and some only consist of a single volume or even a few scattered pages. Germany stakes the claim to the most Gutenberg Bibles with 14, while the United States has 10, three of which are owned by the Morgan Library and Museum in Manhattan. The last sale of a complete Gutenberg Bible took place in 1978 when a copy went for a cool $2.2 million. A lone volume later sold for $5.4 million in 1987, and experts now estimate a complete copy could fetch upwards of $35 million at auction."

The *Gutenberg Bible* set the precedent for the distribution of the Bible, which is undoubtedly the most significant book in the Western world. The Bible influences societies at their very core in such topics as law, culture, history, and literature. This would not have been possible had it not been for a man named Gutenberg and the movable press which facilitated such wide distribution.

By Jana Krcek

A Mother's Love is the Source of Her Concern and Her Wisdom

A mother's love is wonderful to behold. At times it is revealed as a gentle, loving .embrace. At other times it can be a swift and powerful movement to protect her child from danger.

Every mother sets boundaries for her child, not because she does not want her child to enjoy life or have fun but because those boundaries help to keep her child out of harm's way. A mother wants what is best for her child. She wants him or her to be happy, healthy and holy.

When the Church teaches us the moral boundaries of life, she does so with a mother's love. It is not that the Church does not want us to enjoy life. Instead, like any good mother, the Church wants us to be happy, healthy and holy. Also, she has been around longer than any one of us and has great wisdom.

This understanding of the Church as our mother is particularly significant when we encounter what are commonly considered the "difficult" teachings of the Church, often referring to the Church's teaching on human sexuality.

As we prepare for the visit of Pope Francis and the World Meeting of Families that he will attend in Philadelphia, let's consider the Church's teaching regarding contraception, for example. Both faith and reason teach that in marriage a man and a woman have the great privilege of giving of themselves to one another completely, in such a way that a new life can result from their union.

They also teach that to disrupt this gift and distort either the unitive or procreative nature of.spousal love is harmful to the man and woman and to the marriage.

Contraception does just that. It disrupts the perfect gift a man and woman can make to one another in the spousal embrace. Through barriers, chemicals or sterilization procedures, a man and a woman withhold something of themselves - namely, their life-giving potential - from one another.

Our reason alone can attest to the wisdom of our faith with regard to these issues. Has widespread acceptance of contraception resulted in happiness in our culture? We need not look much further than the spike in the divorce rate since contraception became widely accepted in our culture to see that happiness has not been the result of us separating the beautiful act of the two becoming one flesh from the procreation of children.

Is it healthy? Numerous hormonal birth control pills have been classified as Group 1 carcinogens by the World Health Organization.

Does sterilization or contraception help us grow in holiness? No, they intentionally separate us from God and His beautiful plan for man and woman.

The list of these concerns goes on and on, all pointing to the fact that our mother, the Church, might have had a great deal of wisdom in the consistency of her teachings on these subjects.

In her motherly wisdom, the Church does not suspend her guidance to us with a teaching against contraception and sterilization. She not only strives to protect us from the harm that these can bring men and women and marriages, the Church's teaching also points us in a better direction. She shows us the path that has proven to be the road less travelled in recent times is the same road that helps marriages, and helps men and women thrive.

This motherly wisdom shines brightly in the Church's teaching on natural family planning, or NFP, in marriage. NF is a method of family planning tha empowers couples to work with God plan for married love and design of hu man persons, as male or female. It help couples achieve or avoid pregnancy base on their discernment of what God is ca ling them to at this time, and does s without altering or distorting the total gi of their whole self that a husband and wif make to one another in the marita embrace.

Studies have shown that couples wh practice NFP in their marriage have divorce rate of less than 5 percent, whic is significantly less than our cultural nor today.

NFP is completely natural and organi It can also be an incredibly helpful too for trained healthcare providers to iden tify and treat other underlying health pro blems that may become apparent throug NFP charting.

Even more importantly, it fosters com munication between a husband and wif and God, as a couple invites God int their discernment about their family an works with God's design for man an woman and marriage.

If you are not familiar with NFP have perhaps heard negative rumors abou the process, please contact the LiFE O fice or one of the many NFP Provide throughout the Diocese of Rockford wh would be happy give you more informa tion. This is too important not to know.

Pope Francis has called for efforts t strengthen our families. Prayer and livin the God-given boundaries of married lif are two important ways for us to start.

By Bishop David J. Mallo
The Observer, September 11, 201

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisk 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Říd Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osob odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD. Canada letecky 65.00 USD. Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původ obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Hrad Veveří u Brněnské přehrady

„Na Veveří devět věží, kdo nevěří ať tam běží!“ Tato známá průpovídka naznačuje, že hrad Veveří je jedním z největších hradů v České republice a v jeho rozsáhlém areálu skutečně devět věží napočítáme. Nachází se uprostřed hlubokých lesů na skalním ostrohu, který se dnes vypíná nad Brněnskou přehradou. Od samotného středu města Brna je hrad vzdálen pouhých 12 kilometrů a je cílem výletních lodí, které přes léto jezdí po přehradě a dá se k němu dojít po turistické stezce i pěšky nebo dojet po silnici autem.

Veveří bylo původně založeno asi jako lovecký hrádek a to roku 1059 údělným knížetem Konrádem Brněnským. O založení hradu se vypráví tato pověst: V Brně žil mladý vévoda Konrád, který vyrazil na hon. Když spatřil v lesích krásného daňka, vydal se za ním a ztratil se své družině a zabloudil. Prodíral se houštím, až dorazil k malé říčce, kde si sedl pod vysokou skálu a usnul. Zdál se mu sen o hradu, který se vypíná na strmé skále nad řekou. Ze snu ho probudil chrt, který nesl v tlamě veverku. Vévoda se rozhlédl a uviděl desítky veverek. Utíkaly před ním i před chrtem a lezly na skálu. Mladý Konrád se za nimi vydal. V půli skály narazil na poustevnu, v níž ho pohostil stařec a Konrád zde přenocoval. Ráno jej poustevník zavedl nahoru na skálu a vévoda uviděl nádherné zalesněné kopce a vzpomněl si na svůj sen. V té chvíli se rozhodl postavit zde hrad a pojmenovat ho po veverkách, které potkal – tak dostal hrad jméno „Veveří“. Podobně se jmenuje i blízký potok Veverka, který protéká u nedalekých Ostrovačic tzv. Helenčiným údolím, které nese jméno hrdinky z románu Viléma Mrštíka Pohádka máje. Pod hradem ústí Veverka do řeky Svatky, která napájí přehradu. Stejně tak se v blízkosti nacházejí obce nesoucí jména Veverské Knínice a Veverská Bítýška.

Během osmi staletí prošel hrad Veveří bohatou historií. Byl hradem moravských markrabat a českých králů. Původně byl hrad románský. Ve 13. stol. byl za krále Přemysla Otakara II. přestavěn na raně gotický hrad s válcovou břitovou obrannou věží, s prostorným palácem a se zámeckou kaplí. Výrazně byl hrad rozšířen v druhé polovině 14. století za vlády moravského markraběte Jana Jindřicha, mladšího bratra císaře Karla IV. Kolem roku 1406 vznikl na jeho západní straně tzv. „přihrádek“. Je to hradba s pěti hranolovými věžemi.

Po dobu husitských válek bylo Veveří pevnou oporou královské – tedy katolické – moci na Moravě, ale po skončení bojů byly hrad a panství po několik desetiletí v zástavním držení několika panských rodů. Význačné pozdně renesanční přestavby proběhly na počátku 17. století. V roce 1645 byly hrady Veveří a Pernštejn jedinými pevnostmi v širokém okolí, které odolaly Švédům při obléhání Brna. Majitelé hradu se dost rychle střídali, byli to postupně páni z Luděnic, páni z Pernštejna, páni z Lipé, páni z Boskovic, páni z Lomnice. Po roce 1870 bylo z iniciativy kněžny Ypsilanti výrazně upraveno okolí hradu a na jižní straně hradního ostrohu vznikl rozsáhlý park. Posledním majitelem hradu a panství Veveří byl Maurice Arnold de Forest-Bischofsheim (1879–1968), který se nakonec usadil v Británii a hrad Veveří, který v jeho doprovodu dvakrát navštívil pozdější premiér Winston Churchill a v roce 1908 zde dokonce strávil část své svatební cesty, prodal roku 1925 československému státu, který jej zpřístupnil široké veřejnosti. Za 2. světové války bylo Veveří zabaveno pro potřeby jednotek SS. Po válce byl hrad nakrátko opět zpřístupněn veřejnosti, ale na počátku 50. let byl rozsáhlý hradní areál velmi necitlivě adaptován pro potřeby lesnického učiliště, internátu a závodní školy práce. Po roce 1972 vznikl megalomanský projekt přestavby Veveří na mezinárodní studentské a kongresové centrum. To se však díky nedostatku peněz neuskutečnilo. Neodborně vykonané statické práce však hrad a jeho historickou a uměleckou hodnotu těžce poškodily. Po roce 1989 se začalo pracovat na rozsáhlé celkové rekonstrukci této význačné kulturní památky a od roku 2002 je hrad opět přístupný veřejnosti.

Asi 400 metrů západním směrem od hradu Veveří stojí kaple Matky Boží. Je to pozdně románská stavba z konce 12. století. Od poloviny 14. století býval v kapli uctíván milostný gotický deskový obraz „Madony s dítětem“, zvaný „Madona z Veveří“. (Podrobně jsme o tom psali v Hlasech národa 9/2015.) Obraz od roku 1958 protiprávně uchovávaný v Národní galerii v Praze se rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2015 opět vrátil do rukou katolické církve.

S kaplí Panny Marie na Veveří se spojuje pověst o templářích a tajemném pokladu: Hrad Veveří byl od druhé poloviny 13. století v majetku řádu Templářů. Po jejich kapitule, která se konala na Veveří roku 1304 se na hradě mohutně stvělo. Po dva roky tam pracovalo několik set dělníků ale nic nebylo vidět, že by se něco postavilo

Kaple Panny Marie na Veveří

kromě malého kostelíku za hradem. Zedníci museli ráno jdouce do práce, vejíti do kostelíku, tam sestoupili otvorem do podzemí, kde jin zavázali oči, vodili je sem a tam a teprve na místě práce jim oči rozvázali. Stavělo se na míle cesty pod zemí a mnozí pracovníci se nikdy na povrch nevrátili.

V nedalekém klášteře cisterciaček v Porta coeli u Tišnova měly tehdy sestry ukryté velké poklady, mezi nimi i stříbrné sochy 12 apoštolů v životní velikosti, které prý český vévoda Břetislav zároveň s ostatky sv.Vojtěcha z Hnězdenského kostela v Polsku odvezl do Čech a schoval v kolegiálním kostele ve Staré Boleslavi, odkud se dostaly za královny Konstancie do kláštera Tišnovského, který ona založila. Část pokladu měla být použita pro tažení českého krále Václava III. do Polska. Král byl však 4.srpna 1306 v Olomouci zavražděn.

Ještě téže noci Templáři, kteří vraždu zosnovali, do Tišnovského kláštera vnikli a příští noci odtud jelo 12 vozů k Veveří. U kostelíčka se zastavily. Z každého vozu vystoupila jedna osoba zahalená v dlouhém bílém hábitě, to byla řeholní sestra, a hned po ní byla vynášena z téhož vozu další osoba, též bile zahalená a velmi těžká, to byl stříbrný apoštol. Vše provázeli Templáři do kostelíku, až se konečně za poslední osobou kostelní dveře zavřely. Vizy odjely do hradu a o sestrách již nikdo nikdy nic neslyšel. Poklad dosud nebyl nalezen a možná tam na šťastného objevitele čeká dodnes.

Pro dobrodružné hledače pokladů však nutno dodat, že budování podzemních chodeb mezi hrady, městy a kláštery bylo ve středověku celkem běžnou záležitostí, klášter Porta coeli nikdy ve svých dějinách neoplýval žádným bohatstvím a nakonec to nejdůležitější, že řád Templářů hrad Veveří nikdy ve svém vlastnictví neměl.

Foto na zadní straně:
Hrad Veveří nad Brněnskou přehradou

